

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 november 2019 met nummer RvVb-A-1920-0267
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0880-A

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. de nv ARONDE2. de nv DEFRARON <p>vertegenwoordigd door advocaat Gregory VERHELST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2</p>
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkommende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. de bvba STAR PLUS <p>vertegenwoordigd door advocaat Kurt VANLERBERGHE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8600 Diksmuide, Woumenweg 109</p> <ol style="list-style-type: none">2. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente MIDDELKERKE <p>vertegenwoordigd door advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Matthias STRUBBE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8020 Oostkamp, Hertsbergsestraat 4</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 17 augustus 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 juni 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van de tweede tussenkommende partij van 20 maart 2018 waarbij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden werd verleend aan de eerste tussenkommende partij voor het plaatsen van een hoogspanningscabine, onontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 8430 Middelkerke, Biezenstraat 28, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 0431Y.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.1.

De eerste tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 19 oktober 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de eerste tussenkomende partij met een beschikking van 8 november 2018 toe in de debatten. De voorzitter vraagt de eerste tussenkomende partij om haar verzoekschrift te regulariseren en een keuze van woonplaats te doen in België overeenkomstig artikel 7, §1 Procedurebesluit.

De eerste tussenkomende partij doet daarop keuze van woonplaats bij haar raadsman.

1.2.

De tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 24 oktober 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tweede tussenkomende partij met een beschikking van 8 november 2018 toe in de debatten.

1.3.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

2.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 augustus 2019.

Advocaat Bert VAN WEERDT *loco* advocaat Gregory VERHELST voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Severine FALEPIN *loco* advocaat Kurt VANLERBERGHE voert het woord voor de eerste tussenkomende partij. De tweede tussenkomende partij verschijnt schriftelijk. De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. VERZOEK TOT SAMENVOEGING

1.

De verzoekende partijen vragen in hun wederantwoordnota dat de voorliggende zaak zou worden samengevoegd met de zaak gekend onder het rolnummer 1718-RvVb-0805-A aangezien er sprake zou zijn van een kunstmatige opsplitsing waardoor de samenvoeging om proceseconomische redenen en met het oog op een coherente en kwalitatieve rechtsbedeling aangewezen zou zijn.

De verzoekende partijen vorderen in het voorliggende dossier de vernietiging van de beslissing van 28 juni 2018 waarmee de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van 20 maart 2018 van de tweede tussenkomende partij, waarbij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden wordt verleend aan de eerste tussenkomende partij voor het plaatsen van een hoogspanningscabine, onontvankelijk wordt verklaard.

In de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0805-A vorderen de verzoekende partijen op 13 juli 2018 de vernietiging van de aktenaam van de melding door de tweede tussenkomende partij van 29 mei 2018. Met een arrest van 5 november 2019 (met nummer RvVb-A-1920-0229) heeft de Raad de beslissing van 29 mei 2018 vernietigd.

2.

Artikel 15 DBRC-decreet bepaalt met betrekking tot het samenvoegen van beroepen:

“ ...

Een Vlaams bestuursrechtscollege kan zaken over hetzelfde of over een verwant onderwerp ter behandeling samenvoegen en de behandeling over samengevoegde zaken achteraf weer splitsen.

...”

Artikel 11 Procedurebesluit stelt:

“ ...

Als de beroepen of bezwaren aanhangig zijn bij verschillende kamers, kan de voorzitter van het College bij beschikking de kamer aanwijzen die de samengevoegde beroepen of bezwaren zal behandelen.

Als de beroepen of bezwaren aanhangig zijn bij dezelfde kamer, kan de kamervoorzitter beroepen of bezwaren samenvoegen.

...”

3.

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Raad op 5 november 2019 reeds een uitspraak gedaan in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0805-A waardoor het verzoek tot samenvoeging met de voorliggende zaak, waartoe de Raad op zich niet verplicht is, *de facto* als afgewezen moet worden aangemerkt.

Louter volledigheidshalve merkt de Raad in dit verband nog op dat, anders dan de verzoekende partijen voorhouden, een samenvoeging van beide vorderingen allerm minst evident kon worden genoemd. Beide vorderingen hebben niet alleen een verschillend voorwerp, tegelijk moet worden vastgesteld dat er twee verschillende verwerende partijen zijn en dat beide bestreden beslissingen binnen een verschillende decretale en procedurele context tot stand zijn gekomen.

IV. FEITEN

1.

Voor dezelfde site werd op 15 mei 2018 door de eerste tussenkomende partij de exploitatie van een nieuwe Metro-vestiging gemeld. De tweede tussenkomende partij nam op 29 mei 2018 akte van deze melding. Met een arrest van 5 november 2019 (met nummer RvVb-A-1920-0229) in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0805-A heeft de Raad deze beslissing vernietigd.

Op 11 december 2018 verleent de tweede tussenkomende partij een omgevingsvergunning onder voorwaarden en lasten verleend voor de functiewijziging naar groothandel, het plaatsen van een publiciteitsinrichting en het regulariseren van de voorgevel.

Op 6 december 2019 heeft de verwerende partij in graad van administratief beroep de omgevingsvergunning evenwel geweigerd. Deze weigeringsbeslissing vormt het voorwerp van een vernietigingsberoep bij de Raad, gekend onder het rolnummer 1819-RvVb-0833-A, dat momenteel nog hangende is.

Met een arrest van 10 juli 2019 (nummer RvVb-UDN-1819-1199) heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2.

De eerste tussenkomende partij dient op 17 december 2017 bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het plaatsen van een hoogspanningscabine thv van parking 1 tegenaan een bestaand bedrijfgebouw ‘Elektro Star’*” op het perceel gelegen te 8430 Middelkerke, Biezenstraat 28, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 0431Y.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 132/1 Solitaire Vakantiewoningen -Brugge-Oostkust, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2015. De overdruk “solitaire vakantiewoningen” is evenwel niet relevant, nu deze functie slechts kan worden toegestaan, voor zover deze woning is gelegen in een bestemming die ressorteert onder de gebiedscategorie ‘landbouw’.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘25. Bedrijvenzone Oostendelaan’, goedgekeurd op 12 januari 2017, in een zone voor grootschalige kleinhandel, groothandel en bestaande lokale bedrijven. Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘V8806’ van 1 augustus 1988.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De brandweerzone 1 West-Vlaanderen adviseert op 11 januari 2018 voorwaardelijk gunstig.

De tweede verzoekende partij verleent op 20 maart 2018 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij. De tweede verzoekende partij beslist:

“ ...

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is in overeenstemming met de verkavelingsvoorschriften of kan hiermee in overeenstemming worden gebracht mits het opleggen van de nodige voorwaarden (zie verder).

Het ontwerp voldoet aan de verschillende kwaliteitscriteria inzake de stedenbouwkundige voorschriften, het ontwerp bevat tevens geen storende elementen en er wordt geen bijkomende hinder veroorzaakt door de geplande werken. Hierdoor wordt er voldaan aan de principes van ruimtelijke inpasbaarheid en wordt de ruimtelijke draagkracht niet overschreden.

(...)

motivatie standpunt college van burgemeester en schepenen

Het ontwerp voldoet aan de geldende voorschriften van de verkaveling.

De bouwaanvraag betreft het bouwen van een nieuwe hoogspanningscabine gelegen langsheen de Biezenstraat. De beperkte hoogte van de cabine en het uitzicht van de cabine zorgen ervoor dat de constructie in de omgeving wordt geïntegreerd. De inplanting van deze cabine zal aldus een minimale impact hebben en zal hiermede perfect integreren in de onmiddellijke omgeving zonder te raken aan de inrichtingsprincipes van het onderhavige verkavelingsplan en de bijhorende verkavelingsvoorschriften.

Het ontwerp voldoet hiermee aan de verschillende kwaliteitscriteria inzake de stedenbouwkundige voorschriften, het ontwerp bevat tevens geen storende elementen en er wordt geen bijkomende hinder veroorzaakt door de geplande werken. Hierdoor wordt er

voldaan aan de principes van ruimtelijke inpasbaarheid en wordt de ruimtelijke draagkracht niet overschreden.

...

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 23 april 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 5 juni 2018 om het beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 12 juni 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 juni 2018 onontvankelijk. De verwerende partij beslist in gelijkaardige bewoordingen als het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en vult dit aan:

“ ...

5A *BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG*

De plaats van de aanvraag is gelegen te Middelkerke, Biezenstraat 28. De omgeving wordt gekenmerkt door verschillende bedrijven waaronder sommige loutere opslagloodsen zijn en andere hebben toonzaal.

Het ontwerp voorziet het plaatsen van een hoogspanningscabine.

5B *ONTVANKELIJKHEID*

Aanvrager wijst dat de beroepsindieners niet over het vereiste belang beschikken om beroep aan te tekenen.

Artikel 4.7.21, §2 VCRO stelt dat elke natuurlijke of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing beroep kan instellen bij de deputatie.

Het beroep werd ingesteld door de nv Aronde en de nv Defraron. NV Aronde baat een voedingsgroothandel uit in de Biezenstraat 6 en de nv Defraron is eigenaar van dit pand. In het beroepsschrift laten de beroepers na om concreet hun hinder en nadelen aan te tonen. Zij stellen dat de parkeerdruk zal toenemen en dit zal leiden tot onveilige verkeerssituaties maar nergens in het beroepsschrift wordt verduidelijkt waarom dit voor hen, als rechtspersonen, hinder en nadelen kan veroorzaken. De panden liggen immers op 250m van elkaar en er zijn nog tal van bedrijven en winkels tussen gelegen. De PSA concludeert dan ook dat beroepers steunen hun belang aldus op het commercieel nadeel.

Een louter commercieel nadeel kan echter niet gezien worden als een stedenbouwkundig nadeel. De hinder en nadelen moeten voortvloeien uit stedenbouwkundige hinder (RvVb, 16 mei 2017, nr. RvVb/A/1617/0865 en RvVb, 10 april 2018, nr. RvVb/A/1718/0736). Dit is in deze niet het geval, zeker niet omdat het voorwerp van de aanvraag een hoogspanningscabine is. De beroepers proberen hun belang te koppelen aan mobiliteitshinder maar maken niet concreet duidelijk waarom dit voor hen als rechtspersoon een persoonlijk nadeel is.

Op de hoorzitting werpt beroepsindiener op dat de exploitant van de aanvraag in werkelijkheid Metro is, dat voor het gebouw waarvoor de hoogspanningscabine wordt aangevraagd een vergunningsplichtige functiewijziging werd uitgevoerd, waarvoor ten

onrechte geen vergunning werd aangevraagd. Bovendien zouden er wijzigingen zijn aangebracht aan de voorgevel. Beroepsindiener beklemtoont dat het gaat over twee bedrijven in dezelfde straat binnen dezelfde bedrijventerrein, terwijl de aangehaalde rechtspraak handelt over bedrijven op enkele kilometers afstand. Op het ogenblik van de opening van de winkel waren de straten vol met geparkeerde voertuigen. Bovendien wordt gewezen op de brandveiligheid en dat de brandweer reeds heeft moeten uitrukken.

Het voorwerp van de aanvraag slaat enkel op de bouw van een hoogspanningscabine. In dat opzicht dient het beroep zich te beperken tot het voorwerp van de aanvraag. Er kan niet worden ingezien hoe beroepsindiener als rechtspersoon hinder kan ondervinden ingevolge het oprichten van een hoogspanningscabine, zelfs als hierbij 1 parkeerplaats verloren gaat. Zoals gewezen door aanvrager heeft het schepencollege op 5 september 2017 een vergunning verleend voor het uitbreiden van de parkeerplaatsen naar 49 parkeerplaatsen voor klanten en naar 33 parkeerplaatsen voor het personeel. Hiertegen werd geen beroep aangetekend. In dat opzicht kan de vermeende mobiliteitshinder door het wegvallen van 1 parkeerplaats niet als aannemelijk worden aanzien.

Het feit dat er op de site handelingen zouden zijn gesteld die stedenbouwkundig vergunningsplichtig zouden zijn zoals opgeworpen door beroepsindiener, betreft eerder een aspect van handhaving waarvoor de deputatie in het vergunningencontentieux niet bevoegd is.

...

Dat is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMSTEN

A. De eerste tussenkomende partij

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst van de eerste tussenkomende partij tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de tweede tussenkomende partij

Standpunt van de partijen

1.

De tweede tussenkomende partij zet haar belang als volgt uiteen:

“ ...

Verzoekster tot tussenkomst heeft belang bij dit verzoek, aangezien zij in eerste aanleg de stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van de hoogspanningscabine heeft verleend. Ingevolge artikel 4.8.11, §1, 2° van de VCRO beschikt zij over het rechtens vereiste belang om tussen te komen in de voormelde procedure.

...”

2.

De verzoekende partijen betwisten het belang van de tweede tussenkomende partij als volgt:

“ ...

In casu wenst de gemeente Middelkerke tussen te komen in de procedure. De gemeente Middelkerke is evenwel geen vergunningverlenend bestuursorgaan zoals vermeld in art.

4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO. De gemeente Middelkerke is tevens geen advies orgaan zoals vermeld in art. 4.7.16 of art. 4.7.26 VCRO. Derhalve beschikt de gemeente Middelkerke niet over het rechtens vereiste belang.

29. De gemeente toont niet aan welk gemeentelijk 'belang' met haar tussenkomst zou willen ondersteunen.

(...)

De gemeente Middelkerke dient derhalve aan te tonen dat het ingediende beroep het beleid van de gemeente doorkruist.

(...)

Er kan werkelijk niet worden ingezien hoe de ondersteuning van een vergunning ten behoeve van een particuliere, commerciële vestiging in overeenstemming zou kunnen zijn met het 'algemeen gemeentelijk belang'.

Verzoekers kunnen louter vaststellen dat de gemeente Middelkerke haar belang nergens aantoont.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen gaan er vanuit dat de gemeente Middelkerke tussenkomt, terwijl het wel degelijk het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke is, die het verzoek tot tussenkomst heeft ingesteld. Het is dan ook in die hoedanigheid dat de tweede tussenkomende partij met de beschikking van de Raad van 8 november 2018 voorlopig in de debatten werd toegelaten.

Er wordt niet betwist dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke de stedenbouwkundige vergunning afleverde. De Raad merkt op dat het college van burgemeester en schepenen, als vergunningverlenend bestuursorgaan, overeenkomstig artikel 20 DBRC-decreet *juncto* (de toepasselijke versie van) artikel 4.8.21 en artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO van rechtswege over het vereiste belang beschikt om te kunnen tussenkomen in onderhavige procedure.

2.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de omstandigheid dat in de hoofding van de latere schriftelijke uiteenzetting van de tweede tussenkomende partij, kennelijk als gevolg van een materiële vergissing, sprake is van de “gemeente Middelkerke, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen”, geen afbreuk kan doen aan de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Belang van de Verzoekende Partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven hun belang als volgt:

“ ...

28. *Het afwijzen van het administratief beroep als zagezegd onontvankelijk heeft voor verzoekende partijen tot gevolg dat de stedenbouwkundige vergunning, zoals afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke op 20 maart 2018, blijft bestaan. Hierdoor zullen verzoekende partijen ook worden geconfronteerd met de hinder die gepaard gaat met de uitvoering van deze vergunning.*

Verzoekende partijen zullen ingevolge de stedenbouwkundige vergunning voor de hoogspanningscabine rechtstreeks en onrechtstreeks hinder en nadelen ondervinden. Verzoekende partijen hebben dan ook een evident belang bij onderhavig verzoekschrift tegen het besluit waarbij hun administratief beroep ten onrechte onontvankelijk werd verklaard.

(...)

In het ingediende administratief beroep hadden verzoekende partijen zich in de eerste plaats gesteund op parkeer- en mobiliteitshinder die zij zullen ondergaan ingevolge de vergunningsbeslissing. Het lijkt geen twijfel dat dergelijke hinder volstaat ter ondersteuning van het belang in de zin van artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO.

Er werd op gewezen dat door de inplanting van de grote elektriciteitscabine verschillende parkeerplaatsen moeten verdwijnen vooraan de nieuwe Metro-vestiging. Deze groothandel beschikt thans al over veel te weinig parkeerplaatsen voor de wagens, bestelwagens en vrachtwagens. Doordat door de verleende stedenbouwkundige vergunning het veel te kleine aantal parkeerplaatsen nog afneemt, verhoogt de parkeerdruk in de omgeving hierdoor alleen maar. Doordat de vestiging beschikt over te weinig parkeerplaatsen op het eigen terrein moeten verschillende wagens en bestelwagens noodgedwongen op straat parkeren waardoor een onveilige verkeerssituatie zal ontstaan. De bezoekers van de groothandel zullen door het lage aantal parkeerplaatsen hun aangekochte waren – al dan niet vervoerd met winkelkarren of paletten – op de openbare weg moeten inladen.

Verzoekende partijen zullen door de afwijzing van het administratief beroep zodoende hinder en nadelen moeten ondergaan. Verzoekende partijen baten immers in dezelfde straat als de nieuwe Metro-vestiging een groothandel uit. Door de verkeerschaos die de nieuwe Metro-vestiging veroorzaakt, is de groothandel van verzoekende partijen veel minder bereikbaar. Verzoekende partijen lijden hierdoor wel degelijk een ernstig persoonlijk nadeel.

Hierbij dient te worden benadrukt dat art. 4.7.21, §2, 2° VCRO geen drempel bepaalt van een bepaalde hoeveelheid hinder of nadelen die zou moeten worden ondergaan. Zelfs beperkte hinder volstaat aldus om te beschikken over het vereiste belang om een administratief beroep in te dienen.

29. Doordat de Metro-vestiging sinds kort wordt geëxploiteerd zonder de vereiste (stedenbouwkundige) vergunningen **ondergaan verzoekende partijen thans al de gevreesde hinder en nadelen.**

De uitbating van de groothandel geeft reeds aanleiding tot belangrijke mobiliteitshinder. Alleen al op de openingsdag (31 mei 2018) werd vastgesteld door een gerechtsdeurwaarder dat de voorziene parkeerplaatsen op de site van de Metro-vestiging absoluut niet voldoende zijn en dat het cliënteel in de wijde omgeving parkeerplaatsen dient te zoeken. Hierbij wordt ook overgaan tot wildparkeren. Eveneens werd door de gerechtsdeurwaarder op 31 mei 2018 vastgesteld dat het cliënteel van de Metro-vestiging zich met volle winkelkarren op de openbare weg dient te begeven – en dat deze winkelkarren zelfs op de openbare weg dienen te worden uitgeladen -, waardoor het verkeer in de Biezenstraat ernstig wordt gehinderd.

Vandaag is dan ook sprake van ernstige verkeershinder ten gevolge van een uitbating van de Metro-vestiging die zonder enige twijfel beschikt over veel te weinig parkeerplaatsen. Het eigen terrein beschikt over amper 13 (!) parkeerplaatsen, waardoor er dan nog minstens één (over het exacte aantal is geen duidelijkheid verschaft. De aanvraag is hieromtrent zeer vaag) zou verdwijnen door de bouw van de hoogspanningscabine. Indien de hoogspanningscabine niet zou worden gebouwd kunnen op deze plaats meerdere parkeerplaatsen worden voorzien. Door de stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een hoogspanningscabine, waardoor parkeerplaatsen voor de Metro-vestiging dienen te verdwijnen, wordt de mobiliteitsproblematiek dus alleen maar versterkt.

Verzoekende partijen ondergaan aldus duidelijk persoonlijke hinder en nadelen ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

30. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat de hoogspanningscabine onlosmakelijk is verbonden met de vergunningsplichtige verbouwingen en functiewijziging van het pand zelf.

Het totaalproject wordt op kunstmatige wijze opgesplitst of ‘gesaucissoneerd’. Hierdoor wordt het reële voorwerp van de aanvraag niet in haar totaliteit beoordeeld, waardoor geen globale en zorgvuldige beoordeling wordt gemaakt door de vergunningverlenende overheid. Dit heeft uiteraard tot gevolg dat de hinderaspecten en mobiliteitshinder van het volledige project nooit werden beoordeeld door een vergunningverlenende overheid.

Bij de beoordeling van het belang van verzoekende partijen dient dan ook rekening te worden gehouden met de hinder die de volledige (illegale) site thans al veroorzaakt.

31. Voor projecten met een belangrijke mobiliteitsimpact moet overeenkomstig artikel 0.1.12 van de stedenbouwkundige voorschriften van het gemeentelijk RUP ‘Bedrijvenzone Oostendelaan’ steeds een mobiliteitsstudie bij het aanvraagdossier worden gevoegd. Doordat de site illegaal werd verbouwd en de functie ervan werd omgevormd zonder de vereiste vergunningen werd ook nooit een behoorlijke studie naar de mobiliteitseffecten uitgevoerd. Hiervan zijn verzoekende partijen nu het slachtoffer.

In principe is een mobiliteitsstudie volgens het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 (betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning) slechts noodzakelijk bij grotere projecten, maar in het gemeentelijk RUP wordt er uitdrukkelijk voor gekozen om dergelijke studie als verplichting op te leggen. Dit wijst erop dat de mobiliteitsimpact in het gebied een zeer belangrijk aandachtspunt is. Bemerk

overigens dat in het collegebesluit van 5 september 2017, waarbij de vergunning voor de reorganisatie van de parkings wordt verleend, uitdrukkelijk wordt aangegeven dat dergelijke reorganisatie kan bijdragen aan het opvangen van de parkeerdruk in de Biezenstraat.

In de toelichtingsnota bij het gemeentelijk RUP 'Bedrijvenzone Oostendelaan' wordt overigens benadrukt dat inplantingen van het type 'supermarkt food' dienen te beschikken over minimaal "4,5 tot 6,5 parkeerplaatsen per 100m² brutovloeroppervlakte" (p. 65). Volgens het aanvraagdossier van de socio-economische vergunning zou het gebouw beschikken over een bruto-oppervlakte van 3.231m², hetgeen betekent dat minimaal 145 parkeerplaatsen aanwezig zouden moeten zijn. Door Metro wordt evenwel aangegeven dat slechts 49 parkeerplaatsen (waarvan amper 13 (!) op het eigen terrein, de overige parkeerplaatsen bevinden zich aan de overzijde van de straat) worden voorzien. Dit betekent dat er ongeveer 100 parkeerplaatsen te weinig worden voorzien bij de Metro-vestiging, hetgeen dan ook een totale verkeerschaos in de omgeving veroorzaakt.

32. Verzoekende partijen doen tevens blijken van het vereiste procedureel belang. (...)

Artikel 4.8.16 §1, tweede lid van de VCRO bepaalt immers niet om het georganiseerd administratief beroep ontvankelijk moet zijn opdat men zich tot de Raad zou kunnen wenden (RvVb 15 oktober 2012, nr. A/2012/0408, X.). Het gegeven dat de deputatie in casu onterecht het administratief beroep heeft afgewezen wegens onontvankelijk doet immers geen afbreuk aan het recht om een jurisdictioneel beroep in te stellen bij Uw Raad (RvVb 28 augustus 2012, nr. A/2012/0327, X; RvVb 26 oktober 2011, A/2011/151, X).
..."

2.

De eerste tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen als volgt:

"...

22. Verzoekende partijen stellen ingevolge het afgewezen administratief beroep hinder en nadelen van de hoogspanningscabine te ondergaan.

Verzoekende partijen zouden ingevolge de hoogspanningscabine meer bepaald parkeer- en mobiliteitshinder ondervinden. De inplanting van de hoogspanningscabine zou tot gevolg hebben dat de eigen klein- en groothandelsvestiging "Aronde" van verzoekende partijen, gelegen in dezelfde straat als het de hoogspanningscabine, veel minder vlot bereikbaar zou zijn. Verzoekende partijen baseren zich m.a.w. (eveneens) op hun concurrentieel belang.

Dit belang van verzoekende partijen kan om meerdere redenen niet worden aangenomen.

(i) De vermeende hinder en nadelen vloeien niet voort uit het bestreden besluit

23. Vooreerst is op te merken dat de door verzoekende partijen opgeworpen vermeende verkeershinder niet voortvloeit uit het bestreden besluit. De aanvraag heeft immers louter betrekking op het plaatsen van een hoogspanningscabine. Het is tussenkomende partij een raadsel hoe een hoogspanningscabine een negatieve invloed kan hebben op het verkeer, laat staan een invloed die voelbaar zou zijn bij verzoekende partijen 250 meter verderop.

24. Het is wel zo dat er ingevolge de hoogspanningscabine 1 parkeerplaats verdwijnen. Het verdwijnen van 1 parkeerplaats heeft echter redelijkerwijze niet tot gevolg dat er plots een "onveilige verkeerssituatie" zal ontstaan. Verzoekende partijen tonen dit in elk geval

niet concreet aan (zie ook punt (ii) hierna). De inplanting van de hoogspanningscabine ter hoogte van deze parkeerplaatsen heeft bovendien een logische verklaring, zoals blijkt uit de beschrijvende nota bij de vergunningsaanvraag: “[d]e cabine zal deels op de groenzone van de parkings geplaatst worden en een deel van parkingplaats 1 inlijven. Deze positie is meest gunstig omwille van het feit dat daar ook de huidige aansluiting op het net zich bevindt” (eigen onderlijning - **stuk 3**).

25. Indien verzoekende partijen stellen onaanvaardbare mobiliteitshinder te zullen ondervinden, valt niet in te zien waarom zij geen beroep hebben ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van de parkeerplaatsen. Het spreekt voor zich dat de vermeende opgeworpen hinder, indien deze al zou voorliggen, logischerwijze slechts zou kunnen voortvloeien uit de vergunning voor de parkeerplaatsen, en niet deze voor de hoogspanningscabine. Het gaat niet op om thans nog laattijdig een administratief beroep en een beroep bij Uw Raad tegen een losstaande vergunning voor een hoogspanningscabine in te stellen, onder het mom dat deze verkeershinder zou teweegbrengen. Overigens heeft tussenkomende partij reeds in haar vergunningsaanvraag voor deze heraanleg van de parkeerplaatsen verduidelijkt dat deze parkeerplaatsen voor een groothandel zouden dienen (**stuk 10**):

“Per dag verwachten wij in hoogseizoen een maximum van 150 klanten die onze winkel zullen bezoeken, over een gemiddelde openingsduur van 10 u per dag. Op de piekuren (van 06h00 tot 09h00 en van 15h00 tot 16h30) loopt dit klantenaantal op tot 30/u, in de daluren valt dit terug op 10/u. Als we de gemiddelde duur van een bezoek in rekening brengen van 40 minuten komen we tot een noodzaak van ca. 40 parkeerplaatsen. Het voorziene aantal na de uitbreiding tot 49 voldoet hier dus ruim aan.

Er wordt enkel verkocht aan professionelen met een geldig BTW-nummer en een klantenkaart. Geen retail dus” (eigen onderlijning).

De kritiek omtrent het “kunstmatig opsplitsen” van de aanvragen, is dan ook onjuist. Ten overvloede is eveneens te wijzen op de rechtspraak van Uw Raad, waaruit blijkt dat vermeende hinder en nadelen die uit andere besluiten dan het bestreden besluit voortkomen, niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het belang.

26. Er is bijgevolg niet voldaan aan de vereiste van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, overeenkomstig waarvan de ingeroepen hinder of nadelen uit het bestreden besluit zelf moeten voortvloeien. Enkel reeds omwille van deze vaststelling ontbreekt het verzoekende partijen aan het vereiste belang om tegen het bestreden besluit bij Uw Raad op te komen. Het beroep is onontvankelijk.

(ii) De vermeende hinder en nadelen wordt door verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt.

27. Evenmin wordt de verkeershinder aannemelijk gemaakt. Nochtans zou men van verzoekende partijen die poneren dat een hoogspanningscabine op een eigen terrein verkeershinder veroorzaken, mogen verwachten dat zij deze onwaarschijnlijke stelling kunnen aantonen, minstens plausibel kunnen maken. Dat de artikelen 4.7.21 of 4.8.11, 3° VCRO geen drempels bepalen van de hoeveelheid hinder of nadelen die moeten worden aangetoond, wil niet zeggen dat de mogelijkheid van de hinder of nadelen niet op zijn minst door verzoekende partijen aannemelijk moeten worden gemaakt. Verzoekende partijen

blijven in casu evenwel in gebreke de opgeworpen verkeershinder aan te tonen, en leggen hieromtrent geen enkel bewijs voor.

Enkel daarom is de vordering reeds te verwerpen wegens gebrek aan belang.

28. Voor zoveel als nodig is bovendien op te merken dat de uitbating van verzoekende partijen (punt 1 op onderstaande afbeelding) zich op ongeveer 270 meter van de Metro-vestiging (punt 2 op onderstaande afbeelding) bevindt, met daartussen verschillende kleinhandelsuitbatingen, zoals bijv. de Blokker, Lidl, Zeeman en de C&A. (figuren)

De hoogspanningscabine kan redelijkerwijze dus geen impact hebben op de mobiliteits- of parkeersituatie in de Biezenstraat. Aldus is vast te stellen dat de beweerde mobiliteitshinder fictief is en de kritiek van partijen impliciet maar zeker terug te leiden is tot een concurrentieel belang. Concurrentieel belang wordt door Uw Raad evenwel niet aanvaard als een voldoende belang om tegen stedenbouwkundige vergunningen op te komen.

29. Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar hun PV van vaststellingen van 31 mei 2018 om de ‘overdreven’ verkeersoverlast aan te tonen, merkt tussenkomende partij nog op dat dit PV van vaststellingen dateert van de openingsdag van een METRO-winkel in het pand dat weliswaar naast de hoogspanningscabine is gelegen, maar buiten het voorwerp van het bestreden besluit valt. Dat er op de openingsdag uitzonderlijk méér mobiliteit dan gebruikelijk was, is slechts een logisch gevolg van de feestelijke opening die zich binnenin de winkel afspeelde. Uiteraard geeft dit PV geen juist beeld van de dagdagelijkse verkeerssituatie. Verzoekende partijen trachten dan ook een vals beeld van de werkelijke verkeerssituatie weer te geven. Bovendien valt niet in te zien hoe dit PV relevant zou zijn, vermits het op een winkel betrekking heeft die buiten het voorwerp van het bestreden besluit valt.

30. Voor zover verzoekende partijen blijven herhalen dat tussenkomende partij “amper 13 (!) parkeerplaatsen” zou hebben, tracht zij opnieuw een foutief beeld te schetsen. Door een herinrichting van enkele van haar parkeerplaatsen kon tussenkomende partij de parkeermogelijkheden voor klanten immers verhogen naar 49 parkeerplaatsen (waarvan 36 aan de overzijde van de straat) en voor het personeel naar 33 parkeerplaatsen (zie plannen bij **stuk 10**). Er zijn derhalve wel degelijk voldoende parkeerplaatsen voorhanden.

31. Voor zover verzoekende partijen stellen dat, door het opsplitsen van de vergunningsaanvragen, er ten onrechte geen mobiliteitsstudie in de zin van artikel 0.1.12 van het RUP nr. 25 “Bedrijvenzone Oostendelaan” werd gevoegd, is nog het volgende op te merken.

Overeenkomstig artikel 0.1.12 van het RUP nr. 25 “Bedrijvenzone Oostendelaan” moet bij “[b]ij stedenbouwkundige aanvragen voor een project met een belangrijke ruimtelijke impact en/of voor nieuwe bebouwing [...] een inrichtingsstudie en mobiliteitsstudie toegevoegd worden”. Ook nog volgens artikel 0.1.12 van het RUP nr. 25 “Bedrijvenzone Oostendelaan” zijn stedenbouwkundige aanvragen omtrent een beperkte verbouwing of uitbreiding met een oppervlakte van minder dan 200 m² van deze verplichting vrijgesteld. De oppervlakte voor de hoogspanningscabine bedraagt minder dan 9,18 m² en is bijgevolg van de hogervermelde verplichting vrijgesteld. Maar zelfs indien de aanvraag voor de hoogspanningscabine samen met de aanvraag voor de uitbreiding van de parkeerplaatsen zou zijn aangevraagd – wat niet vereist is –, zou deze oppervlakte van 200 m² niet zijn overschreden. De herinrichting van de bestaande parking verhoogt de ruimtelijke impact

ervan niet en de - niet-vergunningsplichtige - werken aan het bedrijfsgebouw leiden niet tot enige uitbreiding van dat gebouw. Er is dus geen sprake van een project met belangrijke ruimtelijke impact of van een nieuwe bebouwing.

32. Tot slot wijzen verzoekende partijen op de toelichtingsnota bij het RUP Bedrijvenzone Oostendelaan. Volgens deze toelichtingsnota moet een “supermarkt food” over minimum 4,5 tot 6,5 parkeerplaatsen per 100 m² bruto-oppervlakte beschikken. Verzoekende partijen komen tot de vaststelling dat er minstens 145 parkeerplaatsen ter beschikking zouden moeten zijn.

Verzoekende partijen verliezen echter uit het oog dat deze bepaling slechts betrekking heeft op de gebruikelijke supermarkt food die openstaat voor alle particulieren. De METRO-vestiging is evenwel niet met een dergelijke typische supermarkt te vergelijken. Een groothandel van het METRO-type (sui generis want enkel toegankelijk voor een zeer specifiek segment ondernemingen in de restaurant- en hotelbusiness) brengt overigens nooit zoveel mobiliteit te weeg: 145 parkeerplaatsen voor een groothandel zou ingaan tegen elk zuinig ruimtegebruik. Immers, de vestiging van Metro in het pand van tussenkomende partij trekt op de drukste weekday ongeveer 150 klanten, verspreid over de hele dag, wat significant lager is dan een typische kleinhandelsketen, zoals bijvoorbeeld Lidl. Ook verzoekende partijen, die eveneens een groot(- en klein?) handel uitbaat blijken op het eerste gezicht slechts over ongeveer 15 parkeerplaatsen te beschikken. Van de rechtstreekse concurrent van Metro (althans volgens verzoekende partijen), kan nochtans worden verwacht dat zij over ongeveer hetzelfde aantal parkeerplaatsen moet beschikken.

(iii) Verzoekende partijen zijn een rechtspersoon, en kunnen zich bijgevolg niet op zintuigelijke hinder beroepen

33. Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad kan een rechtspersoon zich niet beroepen op zintuigelijke nadelen zoals bijv. bijkomende verkeers- en parkeersdruk. Ook hier zijn verzoekende partijen rechtspersonen. Verzoekende partijen tonen niet aan op welke manier zij als rechtspersoon door de vermeende hinder zouden worden geschaad. In de mate zij de uitbating van hun vestiging als concurrent in hun belang betrekken, is opnieuw vast te stellen dat dergelijke concurrentieel belang door Uw Raad niet aanvaard wordt.

...

3.

Ook de tweede tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen:

“ ...

De door verzoekende partijen aangevoerde hinder en nadelen, met name de “parkeer- en mobiliteitshinder”, vindt geen oorzaak, noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks in de bestreden beslissing resp. de stedenbouwkundige vergunning dd. 20 maart 2018, maar vloeit voort uit de exploitatie van de METRO-vestiging, die haar steun vindt in de initiële stedenbouwkundige vergunning dd. 19 maart 2007.

Het voorgaande blijkt overigens ook uit het verzoekschrift tot nietigverklaring, waarin verzoekende partijen het volgende stellen:

“Doordat de Metro-vestiging sinds kort wordt geëxploiteerd zonder de vereiste (stedenbouwkundige) vergunningen **ondergaan verzoekende partijen thans al de gevreesde hinder of nadelen**” (verzoekschrift, p. 14).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen opgeworpen nadelige gevolgen hun oorzaak vinden in de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning dd. 19 juni 2007 resp. de definitief vergunde exploitatie van de METRO-vestiging en niet in de voor Uw Raad bestreden beslissing resp. de stedenbouwkundige vergunning dd. 20 maart 2018. De opgeworpen nadelige gevolgen vertonen geen causaal verband met de werken die met de bestreden beslissing worden vergund.

19. Dat de bestreden beslissing ‘onlosmakelijk verbonden’ zou zijn met de exploitatie van de METRO-vestiging, doet aan het voorgaande geen afbreuk:

☐ *Zo oordeelde Uw Raad reeds dat een verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvechten van een stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van een ondergrondse kabel, wanneer de door haar aangevoerde nadelen voortvloeien uit de bouw van het windturbinepark dat onlosmakelijk verbonden is met de vergunde ondergrondse kabel:
(...)*

☐ *Ook een verzoekende partij die de regularisatie aanvecht van een functiewijziging van mortuarium naar berging in een bestaand cultureel centrum (met moskee) zal geen belang hebben wanneer de door haar aangevoerde nadelen betrekking hebben op de initiële vergunning voor de bouw van het cultureel centrum (met moskee):
(...)*

☐ *Tot slot oordeelde Uw Raad tevens dat een verzoekende partij geen belang heeft bij het bestrijden van een stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen van enkele binnenmuren aan een kelder, wanneer haar grieven eigenlijk zijn gericht tegen de vergunning voor de bouw van de villa waarin deze kelder zich bevindt:
(...)*

De stelling dat bij de beoordeling van het belang van verzoekende partijen rekening moet worden gehouden met de hinder die de volledige site veroorzaakt, mist derhalve – gelet op voormelde rechtspraak van Uw Raad – grondslag.

*20. Wat tot slot de verwijzing naar de stedenbouwkundige voorschriften van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) ‘Bedrijvenzone Oostendelaan’ betreft, is op te merken dat dit een discussie ten gronde betreft, die geen uitstaans heeft met beoordeling van het ontvankelijkheid van het beroep.
...”*

4.

De verzoekende partijen antwoorden als volgt op de excepties:

“ ...

21. Alvorens inhoudelijk de repliceren op de exceptie van onontvankelijkheid wijzen verzoekende partijen er op dat zij zich in hun verzoekschrift tot nietigverklaring niet beroepen op commerciële hinder. De stelling van tussenkomende partijen dat verzoekende partijen dit wel zouden doen, vindt geen grondslag in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Het is op zich niet vereist dat de door verzoekende partijen ingeroepen hinder en nadelen direct voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Ook de

onrechtstreekse hinder kan daarbij volstaan. Dit blijkt uit de letterlijke lezing van art. 4.8.16, §1, 3° VCRO (zie RvVb 4 oktober 2016, nr. RvVb/A/1617/0127, Dockx).

Daarbij dient tevens ook rekening te worden gehouden met de mogelijke cumulatieve effecten van de verschillende aanvragen (RvVb 27 augustus 2013, nr. A/2013/0509, X; RvVb 4 oktober 2016, nr. RvVb/A/1617/0127, Dockx).

Dit is in het bijzonder het geval wanneer blijkt dat het project kunstmatig wordt opgesplitst (RvS 17 april 2013, nr. 223.191, Cassart). Zo oordeelde Uw Raad recentelijk dat voor de **beoordeling van het belang rekening moet worden gehouden met de totaliteit van het project, in het bijzonder wanneer de aanvraag kunstmatig wordt opgesplitst** (RvVb 17 oktober 2017, nr. RvVb/S/1718/0155, Helsen):

“(…)”

22. In onderhavige zaak beroepen verzoekende partijen zich onder meer op de mobiliteitshinder die wordt veroorzaakt door het oprichten van een nieuwe hoogspanningscabine op de parkeerplaatsen. Tussenkomen partijen beweren dat verzoekende partijen niet aannemelijk zouden maken dat er sprake is van mobiliteitshinder. De mobiliteitshinder waarop verzoekende partijen hun belang steunen, zou immers voortvloeien uit de vergunningen tot het oprichten van de parkeerplaatsen op onderhavig terrein dan wel de vergunning tot het uitbaten van de nieuwe Metro-vestiging.

23. Vooreerst wijzen verzoekende partijen er op dat het louter feit dat door de onwettige vergunningen van de parkeerplaatsen op het terrein niet door verzoekende partijen werden aangevochten er niet toe kan leiden dat verzoekende partijen niet over het rechtens vereiste belang beschikken. Verzoekende partijen tonen duidelijk aan dat het oprichten van een nieuwe hoogspanningscabine zal leiden tot een vermindering van het aantal parkeerplaatsen en het toenemen van de mobiliteitshinder. Deze mobiliteitshinder zal cumuleren met de mobiliteitshinder die voortvloeit uit de onwettige uitbating van de nieuwe Metro-winkel. Derhalve beschikken verzoekende partijen weldegelijk over het rechtens vereiste belang bij onderhavige procedure.

24. Verzoekende partijen wijzen er volledigheidshalve op dat zij zelfs niet eens verplicht zijn om aan te tonen dat de mobiliteitshinder onaanvaardbaar zou zijn (RvS 30 maart 2017, nr. 237.852, vzw Unizo Vlaams-Brabant & Brussel), hetgeen in deze wel het geval is. De louter potentiële impact op de mobiliteit in de omgeving van de winkel van verzoekende partijen volstaat. In tegenstelling tot wat tussenkomen partijen beweren, tonen verzoekende partijen wel aan dat er sprake is van mobiliteitshinder door de oprichting van de nieuwe hoogspanningscabine op parking van de nieuwe Metro-vestiging. Zoals blijkt uit de vaststellingen d.d. 31 mei 2018 (stuk 28) is er weldegelijk een parkeerprobleem. Er is immers een structureel tekort aan parkeerplaatsen. Door de bestreden vergunning verdwijnen er minstens 2 parkeerplaatsen, waardoor er aan de zijde van de Metro-vestiging maar 11 plaatsen overblijven. Zoals blijkt uit onderstaand plan geeft de nooddeur van de hoogspanningscabine uit op één van de parkeerplaatsen. Deze parkeerplaats zal dus in het kader van de (brand)veiligheid niet mogen worden gebruikt. Het gebruik ervan zou immers de toegang tot de geplande elektriciteitscabine blokkeren.
(figuur)

Bijgevolg ontstaat er zeker een tekort aan parkeerplaatsen aan de zijde van de winkel. De klanten van de Metro-winkel zullen des te meer genooddaakt zijn om hun wagen aan de overzijde van het perceel te parkeren. Zij zullen met hun winkelkarren de straat moeten oversteken, wat leidt tot bijkomende verkeersproblemen.

De hinder die verzoekende partijen ondergaan vloeit weldegelijk rechtstreeks voort uit de oprichting van een hoogspanningscabine nu deze leidt tot de vermindering van het beschikbare aantal parkeerplaatsen.

25. *Aangaande de omstandigheid dat verzoekende partijen destijds wegens een manifest misleidende voorstelling van zaken geen beroep konden instellen tegen de vergunning voor de parkeerplaatsen van het bedrijf wijzen verzoekende partijen op de misleidende aanvraag die werd ingediend door de BVBA Star Plus. Verzoekende partijen konden op het moment dat de vergunning werd afgeleverd voor de parkeerplaatsen bij het bedrijfsgebouw uiteraard niet vermoeden dat de parkeerplaatsen niet zouden dienen voor de lokale elektrozaak, maar wel voor de uitbating van een nieuwe Metro-vestiging.*

De bedoeling van de nieuwe Metro-vestiging is het bevoorraden van alle horecazaken in West-Vlaanderen. De groothandel trekt dan ook véél meer verkeer aan van horeca professionals die hun winkels dagelijks willen bevoorraden met de producten opgeslagen in de Metro-vestiging. Een detailhandel in elektrozaken genereert uiteraard veel minder verkeer doorheen de week.

Bovendien rijden er ook veel meer (grote) bestelwagens en vrachtwagens naar een groothandel waardoor ook de aard van de verkeershinder toeneemt. Dit werd bv. bevestigd bij de omschrijving van het voorwerp van de aktename (stuk 40):

“(…)”

Verzoekende partijen worden geconfronteerd met het af- en aanrijden van bestelwagens en kleine en grote vrachtwagens voor het ophalen van o.a. horeca meubilair of horeca voedingsproducten (die voornamelijk in bulk worden gekocht). Deze verkeersbewegingen zijn uiteraard qua aard en qua frequentie niet te vergelijken met de verkeersbewegingen van een lokale elektrozaak.

Een elektrozaak bedient enkel een lokaal cliënteel en zal geen cliënteel van over de gehele provincie aantrekken. Een groothandel die heel West-Vlaanderen moet bedienen zal zeer veel bijkomende verkeersbewegingen veroorzaken waardoor de draagkracht van het bestaande industriegebied ernstig wordt aangetast. De bestaande zaak en het eigendom van verzoekende partijen is hierdoor ook minder goed bereikbaar waardoor ook hierdoor hinder wordt geleden.

26. *De site van verzoekende partijen is gelegen op slechts een 200 tal meter van de Metro-vestiging. Beide inrichtingen zijn gelegen aan dezelfde wegenis, zodat niet kan worden ingezien waarom zogenaamd geen verkeershinder zou kunnen worden ondergaan. (figuur)*

Daarnaast dient het verkeer afkomstig van onder meer de westelijk gelegen kustgemeenten (centrum Middelkerke, Westende, Nieuwpoort, Koksijde, De Panne,...) steeds langs de vestiging van verzoekende partijen te passeren (zie onderstaande kaart). (figuur)

Verzoekende partijen hebben als bedrijf hoe dan ook een belang bij de waarborging van de goede ruimtelijke ordening in het bedrijvenpark en de straat waarin zij zijn gevestigd.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij heeft met de bestreden beslissing het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van de tweede tussenkomende partij, waarbij een stedenbouwkundige vergunning voor de plaatsing van een hoogspanningscabine werd verleend, onontvankelijk verklaard. De beslissing van de tweede tussenkomende partij hernam aldus haar rechtskracht.

Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van het decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 195). De verzoekende partijen kunnen een belang hebben om deze voor hen nadelige beslissing aan te vechten bij de Raad. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

Anders dan de verzoekende partijen lijken aan te nemen, verschaft een zogenaamd procedureel belang, hen niet ‘automatisch’ het rechtens vereiste belang bij de voorliggende vordering. Een verzoekende partij wiens administratief beroep onontvankelijk werd verklaard, zal evenzeer afdoende aannemelijk moeten maken dat ze hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Zij kan hiertoe verwijzen naar de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing (die haar rechtskracht heeft hernomen).

2.1.

De verzoekende partijen werpen ter adstructie van hun belang bij de voorliggende vordering op, naar analogie met wat zij voor de verwerende partij aanvoerden, dat er als gevolg van de oprichting van de vergunde hoogspanningscabine een parkeerplaats wegvalt waardoor er sprake zou zijn van mobiliteitshinder (verhoogde parkeerdruk en verkeersonveilige situaties).

Een en ander zou leiden tot een verminderde bereikbaarheid van de groothandel van de eerste verzoekende partij die wordt uitgebaat in een pand waarvan de tweede verzoekende partij eigenaar is. De verzoekende partijen menen bovendien dat tevens rekening moet worden gehouden met de mobiliteitshinder die wordt gegenereerd door het totaalproject (zie de vermeldingen onder randnummer 1 van deel IV van huidig arrest). Zij wijzen (in hun derde middel) eveneens op een (brand)veiligheidsrisico.

2.2.

De tussenkomende partijen betwisten het belang van de verzoekende partijen, en voeren in essentie aan dat de verzoekende partijen de ingeroepen hinder en nadelen niet concreet en afdoende aannemelijk maken, dat er geen causaal verband bestaat tussen (het voorwerp van) de vergunning en de aangehaalde hinder en nadelen, en dat er niet wordt verduidelijkt hoe zij persoonlijk deze hinder en nadelen kunnen lijden.

3.

Het beantwoorden van deze exceptie(s) van de tussenkomende partijen valt derhalve samen met de behandeling ten gronde van de drie middelen waarin de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij hun administratief beroep ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard wegens een gebrek aan belang. Dit geldt des te meer in zoverre de gebeurlijke (on)ontvankelijkheid van het administratief beroep een impact heeft op de (on)ontvankelijkheid van het beroep bij de Raad, aangezien er zonder rechtsgeldige (ontvankelijke) uitputting van het administratief beroep, geen ontvankelijk jurisdictioneel beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

VII. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 4.7.21, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van het motiverings-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, en de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag. Zij zetten dit als volgt uiteen:

“ ...

Doordat, de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekende partijen niet over het rechtens vereiste belang beschikken; Dat de bestreden beslissing stelt dat er sprake zou zijn van een louter commercieel belang; Dat de bestreden beslissing onder andere stelt:

“(...)”

Terwijl, eerste middelonderdeel, overeenkomstig art. 4.7.21 VCRO tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent een vergunningsaanvraag administratief beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen;

Dat art. 4.7.21, §2 VCRO bepaalt dat het beroep door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon kan worden ingesteld die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

Dat de indiener van een beroep aannemelijk moet maken dat hij ten gevolge van het bestreden project persoonlijk hinder en nadelen **kan** ondervinden; Dat beroeper redelijkerwijs aannemelijk moet maken dat er een **risico** bestaat dat hij in het beroepschrift aangevoerde hinder en nadelen ten gevolge van de bestreden beslissing kan ondervinden (RvVb 2 februari 2016, nr. RvVb/A/1516/0544; RvVb 28 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0611, Demil e.a.);

Overwegende dat verzoekende partijen zich in het administratief beroep niet alleen steunden op commerciële hinder maar ook op alle vormen van hinder die gepaard gaan met het inplanten van een nieuwe groothandel die voorziet in het bevoorraden van de hele West-Vlaamse kustregio en de daar bijhorende vergunningsaanvraag tot constructie van een hoogspanningscabine; Dat onderhavige aanvraag immers kadert in het omvormen van een lokale elektrozaak naar een groothandel voor horeca van het merk Metro/ Makro;

Dat verzoekende partijen in het administratief beroepschrift en in hun replieknota op het verslag van de PSA hadden gewezen op de mobiliteitsproblematiek die zou ontstaan door de bestreden beslissing; Dat door de inplanting van de hoogspanningscabine parkeerplaatsen zullen verdwijnen; Dat de niet-vergunde groothandel nu reeds over te weinig parkeerplaatsen beschikt; Dat door de verleende stedenbouwkundige vergunning het aantal parkeerplaatsen nog bijkomend afneemt en de parkeerdruk in de omgeving toeneemt; Dat de bezoekers van de groothandel hun aangekochte waren op de openbare weg zullen moeten inladen, waardoor een onveilige verkeerssituatie zal ontstaan;

Dat ook door de omvorming van het pand naar een Metro-groothandel zware mobiliteitshinder zal meebrengen voor verzoekende partijen; Dat de omvorming van een lokale elektrowinkel naar een groothandel onvermijdelijk zal leiden tot veel meer verkeersbewegingen;

Dat in het verslag van de PSA dd. 5 juni 2018 niets wordt gezegd over deze hinder; Dat in de bestreden beslissing dd. 28 juni 2018 wordt geoordeeld over de ingeroepen mobiliteitshinder niet voldoende aannemelijk wordt gemaakt;

Dat de bestreden beslissing ten onrechte niet/onvoldoende rekening houdt met de ingeroepen mobiliteitshinder; Dat immers het risico op mobiliteitshinder kan volstaan als afdoende hinder ter ondersteuning van het belang in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO; Dat zelfs beperkte hinder kan volstaan ter ondersteuning van het belang (RvVb 15 december 2015, nr. RvVb/A/1516/0374, Monseu; RvVb 28 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0611, Demil e.a.);

Dat uit de vaststelling op 31 mei 2018 door de gerechtsdeurwaarder blijkt dat dit zeker niet het geval is; Dat bezoekers zich op de weg moeten begeven met hun aankopen en winkelkarren (stuk 28); Dat er duidelijk op de desbetreffende site een gebrek aan parkeerplaatsen is; Dat dit een enorme verkeerschaos veroorzaakt;

Dat in replieknota nog werd benadrukt dat door de bestreden vergunningsbeslissing verzoekende partijen wel degelijk mobiliteitshinder zullen ondergaan ingevolge het voorwerp ervan; Dat immers werd aangehaald dat overeenkomstig het RUP 'Bedrijvenzone Oostendelaan' inplantingen van het type 'supermarkt food' dienen te beschikken over minimaal "4,5 tot 6,5 parkeerplaatsen per 100m2 brutovloeroppervlakte"; Dat volgens het aanvraagdossier van de socio-economische vergunning het gebouw zou beschikken over een bruto-vloeroppervlakte van 3.231m2, hetgeen betekent dat minimaal 145 parkeerplaats aanwezig zouden moeten zijn; Dat klaarblijkelijk op het perceel niet voldoende parkeerplaatsen aanwezig zijn; Dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met deze bijkomende argumentatie en dat niet wordt ingegaan op het argument dat er te weinig parkeerplaatsen zijn bij de Metro-vestiging; Dat op de verwerende partij diengende een verzwaarde motiveringsplicht rustte (RvVb 16 oktober 2012, nr. A/2012/0410, X.), die niet werd nageleefd.

En terwijl, tweede middelonderdeel, het voorwerp van de vergunningsaanvraag een onderdeel uitmaakt van het omvormen van een lokale elektrozaak naar een voedingsgroothandel, zodat bij de beoordeling van de hinderaspecten rekening had moeten worden gehouden met de hinder die het volledige project met zich meebrengt;

Dat de illegale omvorming van het pand naar een Metro-vestiging voor verzoekende partijen ernstige parkeer- en mobiliteitshinder veroorzaakt; Dat ook de ondertussen reeds in uitbating zijnde groothandel voor de vestiging van verzoekende partijen grote mobiliteitshinder meebrengt zoals onder andere blijkt uit de vaststellingen door de gerechtsdeurwaarder (stuk 28); Dat op de site immers een gebrek aan parkeerplaatsen is, waardoor bezoekers en werklieden van de winkel zich op de openbare weg begeven, alsook op de parkings van nabijgelegen handelsvestigingen, waaronder die van verzoekende partijen;

Dat de reeds beperkte parkeerplaatsen door onderhavige aanvraag alleen nog wordt verminderd; Dat op de site slechts 13 parkeerplaatsen aanwezig zijn; Dat het verdwijnen van minstens één parkeerplaats bijgevolg een vergaande impact zal hebben op de reeds

bestaande parkeerproblematiek; Dat door verwerende partij deze parkeerproblematiek ten onrechte wordt geminimaliseerd;

Dat verzoekende partijen duidelijk hebben aangegeven dat dat het totaalproject kunstmatig wordt opgesplitst; Dat hierdoor het reële voorwerp van de aanvraag niet in haar totaliteit wordt beoordeeld; Dat er aldus geen globale, zorgvuldige beoordeling wordt gemaakt door de vergunningverlenende overheid; Dat dit des te meer klemt nu het totaalproject thans nog niet aan een volledige beoordeling werd onderworpen;

Dat uit het RUP 'Bedrijvenzone Oostendelaan' blijkt dat bij elk aanvraagdossier een mobiliteitsstudie moet worden gevoegd; Dat de mobiliteit in deze omgeving een speerpunt zou moeten zijn van de vergunningverlenende overheid; Dat uit het RUP Bedrijvenzone Oostendelaan kan worden afgeleid dat voor het perceel minstens 145 parkeerplaatsen zouden moeten worden voorzien; Dat thans slechts 13 parkeerplaatsen op het terrein aanwezig zijn;

Dat dit feit onder de mat wordt geschoven door verwerende partij die beweert dat zij ter beoordeling van het rehtens vereiste belang van verzoekende partijen louter rekening zou moeten houden met het voorwerp van de voorliggende aanvraag (quod certe non);

*Dat Uw Raad evenwel oordeelde dat (RvVb 21 maart 2017, RvVb/S/1617/0690, Forceville – eigen vetdruk):
“(…)”*

Dat ook de Raad van State oordeelde dat het aan de aanvrager vrijstaat om een project op te splitsen, doch slechts in zoverre dit geen afbreuk doet aan het recht van belanghebbende derden om kritiek te kunnen uiten op de realisatie en hierop een gemotiveerd antwoord op te ontvangen; Dat wanneer er bezwaren worden geuit ten aanzien van de densiteit en de verkeershinder van het hele project en de vergunningsverlenende overheid oordeelt dat dit echter geen voorwerp uitmaakt van de voorliggende aanvraag, de rechten van de belanghebbende manifest worden geschonden (RvS 11 februari 2011, nr. 211.194, Schanzer);

Dat thans de omvorming van de reeds bestaande winkel niet meer kan worden ontkend nu door Metro/Makro een vergunningsaanvraag werd ingediend voor het regulariseren van de reeds uitgevoerde werken (stuk 41); Dat verwerende partij louter poneert dat zij geen rekening zou moeten houden met het globale project; Dat zij de beoordeling van het belang van verzoekende partijen beperkt tot het voorwerp van onderhavige aanvraag, namelijk het inplanten van een hoogspanningscabine; Dat verwerende partij aldus blind blijft voor de werkelijke concrete hinderaspecten van het (globale) project;

Dat hierdoor de inspraakrechten van verzoekende partijen onrechtmatig worden beperkt; Dat de bestreden beslissing verzoekende partijen het vereiste belang ontzegt, gelet op de beweerdelijk beperkte hinder die de inplanting van een hoogspanningscabine met zich mee zou brengen (quod non); Dat verzoekende partijen aldus onmogelijk wordt gemaakt om de in eerste aanleg verleende vergunning aan te vechten; Dat op die manier de kritiek van belanghebbende partijen op het gehele project in de kiem wordt gesmoord;

Dat verzoekende partijen als belanghebbende partijen immers niet alleen met lede ogen moesten aanschouwen hoe een elektrowinkel werd omgevormd naar een groothandel zonder de vereiste vergunningen; Dat zij thans ook moeten vaststellen dat wanneer er effectief een vergunningsaanvraag wordt ingediend voor een beperkt onderdeel van het

project, hun het recht wordt ontzegd om tegen die vergunningsaanvraag administratief beroep in te stellen;

Dat verzoekende partijen hierop uitdrukkelijk hadden gewezen in hun administratief beroepsschrift, alsook in hun replieknota; Dat hierop door verwerende partij evenwel niet wordt gerepliceerd; Dat verwerende partij tekortkomt aan de op haar rustende motiveringsplicht; Dat verwerende partij hierdoor tevens de hoorplicht schendt;
...

2.

De verwerende partij antwoordt als volgt:

“ ...

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

In het beroepsschrift van verzoekende partijen wordt op zeer lapidaire wijze ingegaan op mobiliteitshinder, zonder dat zij enigszins het bestaan van dergelijke hinder aannemelijk maken door het voorleggen van enig stavingsstuk. Het is duidelijk dat de klemtoon van het betoog van verzoekende partijen, in hun beroepsschrift, gelegen was bij de commerciële gevolgen voor hen door de aanwezigheid van de METRO/MAKRO-groothandel van de vergunninghouder (zie stuk 1, p. 7 – 9).

De PSA heeft dit aangekaart in haar verslag d.d. 5 juni 2018, met name:

“(...)”

In repliek op het verslag van de PSA hebben verzoekende partijen een replieknota overgemaakt aan verwerende partij waarin zij andermaal op zogenaamde mobiliteitshinder wezen (de facto: een beweerdelijke hinder uit parkeerhinder) en bijkomend zich gingen steunen op een argument betrekking hebbend op “brandgevaar en veiligheidshinder” (zie stuk 5). Evenwel bleek:

-dat verzoekende partijen door hun eigen procedurehouding werden tegen gesproken in de door hen opgeworpen mobiliteitshinder op de hoorzitting d.d. 12/06/2018, en dat verwerende partij dienaangaande als volgt oordeelde in de bestreden beslissing:

“Zoals gewezen door aanvrager heeft het schepencollege op 5 september 2017 een vergunning verleend voor het uitbreiden van de parkeerplaatsen naar 49 parkeerplaatsen voor klanten en naar 33 parkeerplaatsen voor het personeel. Hiertegen werd geen beroep aangetekend. In dat opzicht kan de vermeende mobiliteitshinder door het wegvallen van 1 parkeerplaats niet als aannemelijk worden aanzien.” (zie stuk 7)

-dat verzoekende partijen ten aanzien van hun aanvullend argument nopens brandgevaar en veiligheidshinder geen enkele concretisering aanbrachten, noch in hun replieknota noch op de hoorzitting;

-dat verzoekende partijen op de hoorzitting d.d. 12/06/2018 zelf ook geen aanvullende stukken hebben voorgelegd ter staving van de door hen ingeroepen hinderfactoren (zie stuk 6);

-kortom, dat verzoekende partijen het bestaan van de door hen ingeroepen hinderaspecten niet aannemelijk maakten.

Het louter commercieel nadeel, waarop verzoekende partijen blijven steunen zijn (zie stukken 1 en 5; zie ook het derde middel uit het verzoekschrift voor Uw Raad), bleef over

om de ontvankelijkheid van hun administratief beroep te gronden. Een louter commercieel nadeel kan echter niet gezien worden als een stedenbouwkundig nadeel. De hinder en nadelen moeten voortvloeien uit stedenbouwkundige hinder (RvVb, 16 mei 2017, nr. RvVb/A/1617/0865 en RvVb, 10 april 2018, nr. RvVb/A/1718/0736). Verwerende partij oordeelde aldus terecht dat het administratief beroep van verzoekende partijen onontvankelijk was.

3.

Het **tweede middelenonderdeel** is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing daar waar er niet wordt ingegaan op de hinderaspecten verbonden aan het “globale project”. Waar verwerende partij oordeelde tot de onontvankelijkheid van het ingesteld administratief beroep, wordt opgeworpen dat verwerende partij geen beoordeling ten gronde heeft gemaakt van het voorliggend dossier.

Verwerende partij heeft geen rechtsmacht om een beoordeling ten gronde te maken van een dossier als zij besloten heeft tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep waarmee zij gevat was in dit dossier. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet doen blijken van enig belang bij onderhavig middelenonderdeel, zodat dient besloten te worden tot de onontvankelijkheid ervan.

Hierboven werd reeds, bij de bespreking van het eerste middelenonderdeel, aangetoond dat verzoekende partijen nalieten om de door hen ingeroepen hinderaspecten te concretiseren. Dit bracht met zich mee dat zij **geen rechtstreekse of onrechtstreekse stedenbouwkundige hinder** konden aantonen om hun belang te gronden bij hun administratief beroep ingesteld bij verwerende partij. Gezien verwerende partij vaststelde dat verzoekende partijen het ontbeerden aan rechtens vereist belang bij hun administratief beroep, kon verwerende partij niet anders dan concluderen dat het ingesteld beroep onontvankelijk was en bleef zij dan ook zonder rechtsmacht om de grond van de zaak (zoals daar is de beoordeling van de hinderaspecten) te beoordelen.

...

3.

De eerste tussenkomende partij zet het volgende uiteen:

“ ...

44. Net zoals geldt bij een annulatieberoep voor Uw Raad (cf. de exceptie onder hoofdstuk 2.2), moet een verzoekende partij ook het belang bij een administratief beroep minstens aannemelijk maken. Het belang in de zin van artikel 4.7.21, § 2 VCRO wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen trachten voor te houden, niet vermoed. Ook een eventueel risico op (beperkte) hinder (wat verzoekende partijen stellen te zullen ondergaan ingevolge het bestreden besluit) moet door verzoekende partijen aannemelijk worden gemaakt.

45. Als eerste middelonderdeel werpen verzoekende partijen op dat zij wel degelijk (het risico op) beperkte verkeers- en parkeerhinder zouden hebben aangetoond. Verwerende partij zou dan ook verkeerdelijk deze hinder niet in het bestreden besluit hebben betrokken.

Zoals evenwel reeds uitvoering onder de exceptie van belang uiteengezet (cf. hoofdstuk 2.2), hebben verzoekende partijen allesbehalve aannemelijk gemaakt dat de door hen opgeworpen hinder uit het bestreden besluit zou voortvloeien, of zelfs nog maar dat deze

hinder effectief voorhanden kan zijn. De loutere verwijzing naar de vermeende beperkte verkeershinder op de openingsdag van een vestiging, die buiten het voorwerp van het thans bestreden besluit valt, kan hier niet voor volstaan. Tussenkomen partij verwijst hiervoor naar hetgeen uiteengezet onder titel 2.2.

Verwerende partij heeft in het bestreden besluit dan ook zorgvuldig gemotiveerd dat de opgeworpen hinder niet voortvloeit uit het bestreden besluit, dat de verkeershinder allesbehalve aannemelijk wordt gemaakt en dat niet valt in te zien hoe een rechtspersoon verkeershinder kan ondervinden: “[h]et voorwerp van de aanvraag slaat enkel op de bouw van een hoogspanningscabine. In dat opzicht dient het beroep zich te beperken tot het voorwerp van de aanvraag. Er kan niet worden ingezien hoe beroepsindieners als rechtspersoon hinder kan ondervinden ingevolge het oprichten van een hoogspanningscabine, zelfs als hierbij 1 parkeerplaats verloren gaat. Zoals gewezen door aanvrager heeft het schepencollege op 5 september 2017 een vergunning verleend voor het uitbreiden van de parkeerplaatsen naar 49 parkeerplaatsen voor klanten en naar 33 parkeerplaatsen voor het personeel. Hiertegen werd geen beroep aangetekend. In dat opzicht kan de vermeende mobiliteitshinder door het wegvallen van 1 parkeerplaats niet als aannemelijk worden aanzien” (eigen onderlijning).

Voor zover verzoekende partijen nog stellen dat de hoorplicht werd geschonden omdat verwerende partij niet uitdrukkelijk ingaat op de argumentatie in de replieknota van verzoekende partijen inzake het minimum aantal parkeerplaatsen, is op te merken dat de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij niet inhoudt dat elk punt van deze replieknota uitdrukkelijk in het besluit behandeld moet worden. Uit de motivering van verwerende partij blijkt duidelijk waarom de argumentatie van verzoekende partijen niet door verwerende partij is aangenomen. Er is geen schending van het motiveringsbeginsel.

46. In het tweede middelonderdeel werpen verzoekende partijen op dat verwerende partij rekening had moeten houden met het totaalproject, en dus met de verkeershinder van het volledige Metro-project.

Zoals ook door verzoekende partijen in hun verzoekschrift opgemerkt, staat het een vergunningsaanvrager in beginsel vrij om een project in verschillende vergunningsaanvragen op te splitsen. Als voorwaarde geldt wel dat de aanvrager met deze opsplitsing het vergunningverlenend bestuur en derden niet mag misleiden.

Van misleiding is hier evenwel geen sprake. Het bestuur was en is zeer goed op de hoogte van de vergunningsplichtige wijzigingen op het perceel van tussenkomende partij. Het is inderdaad zo dat tussenkomende partij reeds op 5 september 2017 een vergunningsaanvraag voor de uitbreiding van de parkeerplaatsen had verkregen (stuk 9), en er dus twee opeenvolgende vergunningsaanvragen van tussenkomende partij hebben plaatsgevonden. De vergunning voor de uitbreiding van de parkeerplaatsen is twee maanden vóór de indiening van de vergunningsaanvraag voor het bestreden besluit door de gemeente Middelkerke verleend. Daarvan stellen dat zij niet bekend zou zijn bij het bestuur, mist dus feitelijke grondslag.

Slechts na het verkrijgen van de vergunning voor de uitbreiding en heraanleg van de parkeerplaatsen kwam immers pas vast te staan dat er tevens een aanvraag voor een hoogspanningscabine zou moeten worden ingediend (stuk 15). Van enige kwade opzet in hoofde van tussenkomende partij bij het indienen van verschillende aanvragen is er dan ook geen sprake.

Opnieuw is er overigens te benadrukken dat tussenkomende partij in de eerste vergunningsaanvraag steeds open kaart heeft gespeeld over de reden voor de heraanleg van haar parkeerplaatsen (laatste bladzijde van stuk 10):

(...)

Er wordt enkel verkocht aan professionelen met een geldig BTW-nummer en een klantenkaart. Geen retail dus” (eigen onderlijning).

De recente regularisatieaanvraag die Makro Cash & Carry Belgium nv bij de gemeente Middelkerke heeft ingediend, is evenmin ingegeven om het vergunningverlenend bestuur of derden te misleiden. Deze aanvraag werd immers slechts ingediend naar aanleiding van een tussengekomen beschikking in kort geding (dus prima facie) van de voorzitter van de rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge dd. 15 juni 2018 (stuk 17), waarin de voorzitter zijn twijfel over de vergunningsplicht van de uitgevoerde werken in het bedrijfsgebouw uitte. De regularisatieaanvraag werd sowieso slechts ingediend “voor zoveel als nodig”. De uitbater gaf dus duidelijk aan dat de vraag tot regularisatie slechts onder voorbehoud van alle recht en zonder nadelige erkenning moet worden begrepen. Voor zover tussenkomende partij bekend, is er overigens nog geen finale beslissing genomen.

47. Voor zover verzoekende partijen opnieuw herhalen dat er hun inziens een mobiliteitsstudie moest worden opgemaakt, en dat er minstens 145 parkeerplaatsen aanwezig moesten zijn, verwijst tussenkomende partij naar haar uiteenzetting onder randnummers 31 en 32.

48. In zoverre verzoekende partijen ook hier nog opwerpen dat verwerende partij niet aan haar hoorplicht zou hebben voldaan, is te wijzen op volgende uitdrukkelijke overweging uit het bestreden besluit:

“(…)”

Verwerende partij erkent dus uitdrukkelijk de door verzoekende partijen opgeworpen kritiek. Verzoekende partijen gaan echter voorbij aan de uitvoerige motivering van verwerende partij over waarom verzoekende partijen haar inziens niet over het vereiste belang beschikken (zie onder randnummer 12). Dat verzoekende partijen zich niet in deze motivering kunnen vinden, houdt nog geen schending in van het motiveringsbeginsel.
...

4.

De tweede tussenkomende partij voegt daar nog het volgende aan toe:

“ ...

24. Verzoekende partijen hebben in het administratief beroepschrift aangevoerd dat zij ingevolge de vergunningsaanvraag mobiliteitshinder en parkeerdruk vrezen. De plaatsing van de hoogspanningscabine kadert namelijk binnen een “globa[al] project om de kleinhandel in elektrozaken om te vormen naar een groothandel uitgebaat door Metro/Makro”, die ernstige mobiliteitshinder zou veroorzaken.

De PSA was het niet eens met deze argumentatie en adviseerde op 5 juni 2018 om het ingestelde beroep onontvankelijk te verklaren:

“(…)”

De PSA stelt (1) dat verzoekende partijen nalaten de door hen gevreesde mobiliteitshinder en parkeerdruk aan te tonen, maar louter stellen dat de parkeerdruk zal toenemen zonder

daarbij te verduidelijken hoe dit voor hen, als rechtspersonen, (persoonlijke) hinder en nadelen kan veroorzaken en (2) derhalve moet worden aangenomen dat zij hun belang steunen op een commercieel nadeel, hetgeen geen stedenbouwkundig nadeel is. Dit alles geldt volgens de PSA des te meer omdat het voorwerp van de bestreden beslissing **enkel een hoogspanningscabine** betreft.

25. Verzoekende partijen hebben daarop een replieknota ingediend, waarin zij op de volgende gronden argumenteren dat het administratief beroep wel degelijk ontvankelijk zou zijn:

- ☐ Ingevolge de vergunningsaanvraag en de illegale omvorming naar METRO-vestiging zouden verzoekende partijen ernstige parkeer- en mobiliteitshinder ondervinden;
- ☐ Deze mobiliteitshinder vindt zijn oorzaak in o.a. het plaatsen van de hoogspanningscabine én de nieuwe invulling die aan de site wordt gegeven;
- ☐ Voorts vrezen verzoekende partijen brand- en veiligheidsgevaar, nu de brandweer al eens is moeten uitrukken voor een incident in de METRO-vestiging;
- ☐ Tot slot wordt erop gewezen dat commerciële hinder ook hinder uitmaakt in de zin van artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO.

26. Verwerende partij heeft voormelde kritiek ontmoet in de bestreden beslissing. Meer bepaald, heeft verwerende partij geoordeeld dat in casu geen rekening moet worden gehouden met de hinder die voortvloeit uit de exploitatie van de METRO-vestiging, aangezien het voorwerp van de aanvraag enkel betrekking heeft op een **hoogspanningscabine**:

“(…)”

Uit het geciteerde blijkt duidelijk dat het standpunt van verzoekende partijen werd meegenomen in de beoordeling van het de ontvankelijkheid van het beroep. Verwerende partij heeft vervolgens duidelijk uiteengezet waarom dit standpunt niet kan worden gevolgd en het beroep alsnog onontvankelijk moet worden verklaard. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

(ii) Tweede middelonderdeel

27. In zoverre verzoekende partijen de juistheid van de motieven viseren en stellen dat verwerende partij rekening had moeten houden met het totaalproject, waarvan de exploitatie van de METRO-vestiging deel uitmaakt, merkt tussenkomende partij op dat dit geenszins het geval is.

Het gegeven dat de elektriciteitscabine ‘onlosmakelijk verbonden’ zou zijn met de exploitatie van de METRO-vestiging, impliceert namelijk niet dat verzoekende partijen over het vereiste belang zouden beschikken om een administratief beroep in te stellen tegen de vergunningsbeslissing inzake de plaatsing van de hoogspanningscabine: (1) de hoogspanningscabine zelf genereert geen mobiliteitseffecten, zodat er ook geen sprake kan zijn van een ‘cumulatief effect’ inzake mobiliteit en (2) de METRO-vestiging veroorzaakt volgens verzoekende partijen op vandaag reeds ‘mobiliteitshinder’ en functioneert op dit ogenblik zonder deze hoogspanningscabine.

28. Ook uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat het loutere gegeven dat ‘vergunning A’ in functie staat van ‘vergunning B’, niet impliceert dat men ‘vergunning A’ kan aanvechten op basis van hinder of nadelen die voortvloeien uit ‘vergunning B’:

□ Zo oordeelde Uw Raad reeds dat een verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvechten van een stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van een ondergrondse kabel, wanneer de door haar aangevoerde nadelen voortvloeien uit de bouw van het windturbinepark dat onlosmakelijk verbonden is met de vergunde ondergrondse kabel.

□ Ook een verzoekende partij die de regularisatie aanvecht van een functiewijziging van mortuarium naar berging in een bestaand cultureel centrum (met moskee) zal geen belang hebben wanneer de door haar aangevoerde nadelen betrekking hebben op de initiële vergunning voor de bouw van het cultureel centrum (met moskee)

□ Tot slot oordeelde Uw Raad tevens dat een verzoekende partij geen belang heeft bij het bestrijden van een stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen van enkele binnenmuren aan een kelder, wanneer haar grieven eigenlijk zijn gericht tegen de vergunning voor de bouw van de villa waarin deze kelder zich bevindt.

Dat is ook te dezen het geval: de door verzoekende partijen opgeworpen nadelige gevolgen vinden namelijk hun oorzaak in de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning dd. 19 juni 2007 resp. de definitief vergunde exploitatie van de METRO-vestiging en niet in de voor Uw Raad bestreden beslissing resp. de stedenbouwkundige vergunning dd. 20 maart 2018.

De stelling dat bij de beoordeling van het belang van verzoekende partijen rekening moet worden gehouden met de hinder die de volledige site veroorzaakt, mist derhalve – gelet op voormelde rechtspraak van Uw Raad – grondslag.

29. Het voorgaande doet overigens geen afbreuk aan de rechtspraak die door verzoekende partijen inzake de opsplitsing van projecten. De rechtspraak van Uw Raad komt er op neer dat het niet is toegestaan om bewust of “met voorbedachten rade” een project op te splitsen met als (enige) doel om een volwaardige inspraak advisering en/of beoordeling van een bepaald project te verhinderen. Indien de opsplitsing evenwel geen aanwijsbare gevolgen voor de wijze waarop een project aan het publiek en aan de adviesorganen wordt voorgelegd en door de bevoegde overheid wordt beoordeeld, dan hoeft er geen probleem te zijn.

Dat laatste is ook hier het geval. De hoogspanningscabine staat mogelijk wel in functie van de METRO-vestiging, doch genereert op zich genomen geen mobiliteitseffecten, zodat er ook geen sprake kan zijn van een ‘cumulatief effect’ inzake mobiliteit.

Er is dus geen sprake van enige ‘verdoezeling’ van de cumulatieve impact van het totaalproject: die is er niet. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij op dat punt zouden zijn misleid.

30. Gelet op wat voorafgaat, heeft verwerende partij dan ook terecht geoordeeld dat “het voorwerp van de aanvraag (...) enkel op de bouw van een hoogspanningscabine [slaat]. In dat opzicht dient het beroep zich te beperken tot het voorwerp van de aanvraag”.

De bestreden beslissing wordt gedragen door juiste en redelijke motieven. Verzoekende partijen tonen allerm minst aan dat het voorgaande onjuist zou zijn.

...

5.

De verzoekende partijen stellen nog het volgende:

“ ...

(a) Het middel is ontvankelijk.

(...)

Verzoekende partijen roepen in het administratief beroep in dat de vergunning zal leiden tot mobiliteitshinder, minstens dat deze hinder onvoldoende werd onderzocht. In het middel wordt aangetoond dat verzoekende partijen wel belang hadden bij het administratief beroep en wel (mobiliteits)hinder zouden ondervinden ingevolge de vergunningsaanvraag. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekende partijen geen belang bij dergelijk middel zouden kunnen hebben, hetgeen ook niet wordt aangetoond.

(b) Het middel is gegrond

(...)

36. Verzoekende partijen ondervinden weldegelijk hinder door het oprichten van de hoogspanningscabine op de parkeerplaatsen bij de nieuwe Metro-winkel. Zoals hierboven reeds omstandig werd aangegeven zal de nieuwe hoogspanningscabine leiden tot het verdwijnen van minstens twee parkeerplaatsen. Het aantal parkeerplaatsen aan de zijde van de winkel vermindert daardoor tot slechts 11 parkeerplaatsen. De klanten van de nieuwe Metro-winkel zullen derhalve hun wagen aan de overzijde van de straat moeten parkeren. Zij zullen de straat moeten oversteken met hun aankopen en winkelkar. Dit zorgt voor een onveilige verkeerssituatie en opstoppen van het verkeer (zie vaststellingen gerechtsdeurwaarder – stuk 28).

37. De Raad van State verduidelijkt inzake art. 4.7.21 VCRO (RvS 7 oktober 2014, nr. 228.692, Verplancke):

“(...)”

De vergunningverlenende overheid zal bij de beoordeling van het administratief beroep rekening moeten houden met het totale project. Een belanghebbende moet immers tijdens het openbaar onderzoek dan wel het administratief beroep nuttig zijn bezwaren uiteen te kunnen zetten wat betreft de impact van het volledige project. Zo oordeelde Uw Raad reeds (RvVb 22 september 2015, RvVb/A/1516/0029, Bertrand – eigen nadruk toegevoegd):

*“Indien die aanvraag dient te worden onderworpen aan een openbaar onderzoek, dient de vergunningverlenende overheid de ingediende bezwaren te beoordelen, **ook indien het bezwaar betrekking heeft op de gevolgen van het totale project** voor zover de impact van het totale project wijzigt door gevraagde aanpassingen.
(...)”*

Voor de beoordeling van een aanvraag moet rekening worden gehouden met de globale impact van het project. De kunstmatige opsplitsing van de vergunningsaanvraag mag er niet toe leiden dat derden belanghebbenden (zoals verzoekende partijen in casu) de mogelijkheid wordt ontzegd om tegen de vergunning op te komen in het kader van een openbaar onderzoek, dan wel een tijdens de administratieve beroepsprocedure (RvS 11 februari 2011, nr. 211.194, Schanzer; RvS 14 september 2010, nr. 207.346, Vercammen).

Deze rechtspraak ligt tevens in lijn met de rechtspraak van Uw Raad m.b.t. het belangenvereiste in de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ook hier oordeelt Uw Raad steevast dat voor de beoordeling van het belang rekening moet worden gehouden met de totale impact van het project en de globale hinder die uit het project voortvloeit (RvVb 21 maart 2017, RvVb/S/1617/0690, Forceville; RvVb 17 oktober 2017, nr. RvVb/S/1718/0155, Helsen).

38. *In casu werd het administratief beroep onontvankelijk verklaard nu verwerende partij beweerde dat verzoekers niet zouden beschikken over het vereiste belang. Hoewel verzoekende partijen er uitdrukkelijk op hadden gewezen dat het aangevraagde kadert in de omvorming van een elektrohandel naar de omvorming van een Metro-winkel, antwoordt verwerende partij in de bestreden beslissing: “Het voorwerp van de aanvraag slaat enkel op de bouw van een hoogspanningscabine. In dat opzicht dient het beroep zich te beperken tot het voorwerp van de aanvraag.”*

Verwerende partij erkent aldus dat voor de beoordeling van de hinder geen rekening wordt gehouden met de globale hinder die het vergunningsproject voortbrengt, maar louter en alleen met de hinder die door hoogspanningscabine zou worden gegenereerd. Alleen al op grond van deze motivering is de bestreden beslissing volledig onwettig, nu het vaste rechtspraak is dat de voor de beoordeling van het belang rekening moet worden gehouden met de globale impact van het project, en niet met de hinder van louter een afgesplitst (vaak beperkt) onderdeel van het project.

Het opsplitsen van het project mag er niet toe leiden dat derde belanghebbende de mogelijkheid wordt ontzegd om hun bezwaren te laten gelden tegen het volledige project. Het administratief beroep werd ten onrechte onontvankelijk verklaard waardoor de mogelijkheid wordt ontzegd beroep in te stellen tegen een (kunstmatig) opgesplitst onderdeel van het volledige project.

39. *Tussenkommende partijen erkennen dat het project werd opgesplitst in meerdere vergunningsaanvragen, maar beweren daarbij dat er geen sprake was van ‘voorbedachte rade’. Tussenkommende partijen verwijzen hiervoor naar een arrest van Uw Raad waarin werd geoordeeld dat de aanvrager nooit de bedoeling had gehad om de overheid te misleiden (RvVb 22 september 2015, nr. A/16516/0029, Bertrand). Tussenkommende partijen vermelden er evenwel niet bij dat de buurtbewoners in deze procedure wél op een nuttige wijze hun bezwaren hadden kunnen uiten tegen het globale project, wat in casu nooit het geval is geweest.*

Daarnaast is het duidelijk dat er wel sprake was van voorbedachte rade in hoofde van Makro Cash & Carry (de uitbater van de huidige Metro-winkel) en de BVBA Star Plus. Uit de huurovereenkomst (stuk 11) blijkt uitdrukkelijk dat de BVBA Star Plus de vergunningsaanvragen zou indienen bij de gemeente Middelkerke in functie van de bouw en exploitatie van de Metro-vestiging.

40. *Thans stelt de bvba Star Plus dat het bestuur evenwel op de hoogte was van de vergunningsplichtige wijzigingen in het pand (schriftelijke uiteenzetting bvba Star Plus, blz. 19):*

“Van misleiding is hier evenwel geen sprake. Het bestuur was en is zeer goed op de hoogte van de vergunningsplichtige wijzigingen op het perceel van tussenkommende partij.”

Rijst dan nog maar de vraag waarom verwerende partij, klaarblijkelijk bewust van de vergunningsplichtige functiewijziging, geen globale beoordeling maakt van het project en het administratief beroep van verzoekende partijen ontvankelijk verklaart. Dit kan alleszins worden verwacht van een normaal zorgvuldig overheid.

...

Beoordeling door de Raad

1.1.

De verzoekende partijen stellen in een eerste middelonderdeel in essentie dat de verwerende partij ten onrechte enkel verwijst naar een commercieel belang en zij de mobiliteitshinder, zoals door de verzoekende partijen uiteengezet in hun beroepsschrift en replieknota, in het licht van de vereisten van artikel 4.7.21 VCRO te streng heeft beoordeeld. De verzoekende partijen voeren aan dat het risico op dergelijke hinder volstaat en dat de verwerende partij de op haar rustende motiverings- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door geen rekening te houden met, minstens niet te antwoorden op de bijkomende argumentatie van de verzoekende partijen.

In een tweede middelonderdeel argumenteren de verzoekende partijen samengevat dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden met, minstens niet geantwoord heeft op, de (aangevoerde) mobiliteitshinder van het volledige project (zijnde het omvormen van een lokale elektrozaak naar voedingsgroothandel) waarvan de hoogspanningscabine een onderdeel vormt doch dat er, nog volgens de verzoekende partijen, kunstmatig werd van afgesplitst.

1.2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen bij het tweede middelonderdeel. De verwerende partij merkt op dat zij niet langer een beoordeling ten gronde van het aangevraagde kon maken aangezien zij had vastgesteld dat het administratief beroep van de verzoekende partijen onontvankelijk was.

De Raad stelt vast dat de exceptie van de verwerende partij steunt op een verkeerde lezing, dan wel interpretatie van het tweede middelonderdeel. De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij immers niet dat zij de hinderaspecten van het totaalproject niet heeft beoordeeld in het kader van de vergunbaarheid ervan maar wel dat de verwerende partij de hinder van het totaalproject niet heeft betrokken bij de beoordeling van het belang van de verzoekende partijen bij hun administratief beroep.

2.1.

Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bepaalt met betrekking tot het administratief beroep:

“ ...

§ 2. Het beroep, vermeld in § 1, kan door volgende belanghebbenden worden ingesteld:

... ”

2° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

... ”

Uit deze bepaling volgt dat de indieners van een administratief beroep, in het kader van de administratieve beroepsprocedure, aannemelijk moeten maken het vereiste belang te hebben, zoals bepaald in artikel 4.7.21, §2 VCRO.

Zij dienen daarbij aannemelijk te maken dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing kunnen ondervinden. Het bestaan van hinder of nadelen en het

oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond. De verzoekende partijen hoeven niet te bewijzen dat zij de aangevoerde hinder of nadelen effectief ondervinden.

Zij moeten wel redelijkerwijze aannemelijk maken dat er een concreet risico bestaat op het ondergaan van de aangevoerde hinder of nadelen, rechtstreeks dan wel onrechtstreeks. Het komt er op neer dat de verzoekende partijen hun persoonlijk en actueel belang moeten aantonen met voldoende waarschijnlijke hinder en nadelen, waarbij het oorzakelijk verband met de vergunningsbeslissing op het eerste zicht niet betwistbaar is.

2.2.

In uitvoering van artikel 4.7.25 VCRO bepaalt artikel 1, §1, tweede lid Beroepenbesluit dat de in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bedoelde belanghebbenden in hun administratief beroepschrift een omschrijving moeten geven van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die zij kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

Los van het antwoord op de vraag of de artikelen 4.7.21 VCRO tot en met artikel 4.7.25 VCRO een voldoende decretale grondslag bieden voor de sanctie van onontvankelijkheid, zoals bepaald in artikel 1, §1, laatste lid Beroepenbesluit, merkt de Raad op dat artikel 4.7.21, §2 VCRO belanghebbende derden verplicht om hun belang aan de verwerende partij kenbaar te maken. Dat kan in het inleidend beroepschrift, in latere nota's en desgevallend tijdens de hoorzitting.

Een al te formalistische of restrictieve beoordeling van de verplichting om de hinder en nadelen te omschrijven doet afbreuk aan, of is onverzoenbaar met, het effectief recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure, die de decreetgever met artikel 4.7.21, §2 VCRO aan belanghebbende derden heeft willen waarborgen.

Anderzijds kan het belang van een potentiële belanghebbende derde niet zonder meer vermoed worden. Evenmin kan om het even welke benadeling of hinder ter adstructie van het belang in aanmerking genomen worden. De regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw strekt in essentie tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu, en mag niet van die finaliteit worden afgewend ter bescherming van belangen die daar volledig vreemd aan zijn.

2.3.

Een commercieel nadeel kan bijgevolg slechts aanvaard worden als een afdoende belang op voorwaarde dat het rechtstreeks of onrechtstreeks veroorzaakt wordt door hinder of nadelen van stedenbouwkundige aard ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing.

Voorgaande overweging verhindert niet dat de verzoekende partijen, rekening houdend met het gegeven dat een louter commercieel belang op zich niet voldoende is, de stedenbouwkundige aard van die hinder en nadelen aannemelijk moeten maken en dienen te duiden hoe deze aangemerkt moet worden als een persoonlijk en rechtstreeks of onrechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing.

2.4.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan beschikt bij de beoordeling van de ontvankelijkheid over een discretionaire bevoegdheid en de Raad kan en mag zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij.

In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad enkel rekening houden met die motieven die opgenomen zijn in de bestreden beslissing en dient de Raad na te gaan of de verwerende partij

haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, meer specifiek of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

3.1.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing in rechte en in feite aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht moeten kunnen verantwoorden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, als onderdeel van de materiële motiveringsplicht, houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dus moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. Tot slot moet de verwerende partij de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad vaststelt dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming zou komen.

3.2.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen.

De op de verwerende partij rustende motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de verwerende partij elk beroepsargument of bezwaar of elk onderdeel van een argument of bezwaar afzonderlijk en uitdrukkelijk moet beoordelen. Het is voldoende dat de genomen beslissing duidelijk aangeeft op grond van welke elementen en argumenten de bezwaren al dan niet kunnen worden bijgetreden.

De artikelen 2 en 3 Motiveringswet concretiseren deze beginselen voor eenzijdige rechts-handelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur. Wanneer er doorheen de administratieve procedure bezwaren en opmerkingen zijn geformuleerd aangaande een relevant en te beoordelen aspect, dient de verwerende partij een bijzondere aandacht te hebben voor deze argumenten.

Het gegeven dat de betrokken standpunten of beroepsgrievens niet punt voor punt moeten weerlegd worden, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. De verwerende partij moet aangeven of afdoende laten blijken waarom zij de argumentatie ingenomen in de beroepsgrievens niet volgt. Het louter tegenspreken van die argumentatie volstaat dus niet. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom in andersluidende zin wordt beslist.

4.1.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing te beperkt lezen in zoverre zij voorhouden dat de verwerende partij enkel het aangevoerde commercieel belang zou hebben onderzocht en beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat ook de aangevoerde mobiliteitshinder werd onderzocht.

Het feit dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar – daarin bijgetreden door de verwerende partij – oordeelde dat er, gelet op het *in casu* niet kunnen aanvaarden van de mobiliteitshinder als hinderaspect, enkel nog een (louter) commercieel nadeel restte, doet hier geen afbreuk aan.

Hoger werd reeds aangegeven dat niet om het even welk nadeel of hinder in aanmerking kan worden genomen tot staving van het ingeroepen belang, maar dat deze binnen het domein van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw moeten blijven. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht overwogen dat een louter commercieel nadeel (zonder stedenbouwkundige inslag) niet kan volstaan.

De verzoekende partijen menen echter dat de verwerende partij de aangevoerde mobiliteitshinder 'te streng' zou hebben beoordeeld aangezien zij een risico op mobiliteitshinder zouden hebben aangetoond zeker wanneer rekening wordt gehouden met de impact van de totale project.

4.2.

Met deze kritieken betwisten de verzoekende partijen in essentie het oordeel van de verwerende partij dat 1) de aangehaalde (mobiliteits)hinder niet voortvloeit uit het voorwerp van de aanvraag, met andere woorden dat het oorzakelijk verband onvoldoende aannemelijk werd gemaakt en 2) dat (het risico op de) aangehaalde mobiliteitshinder evenmin aannemelijk wordt gemaakt.

Artikel 4.7.21 §2 VCRO bepaalt duidelijk dat de ingeroepen hinder en nadelen betrekking moeten hebben op de bestreden beslissing. *In casu* betrof de aanvraag louter de bouw van een hoogspanningscabine. De aangevoerde mobiliteitshinder (die vervolgens tot een verminderde bereikbaarheid zou leiden) betrof parkeerdruk en verkeersonveilige situaties.

De verwerende partij kon in alle redelijkheid oordelen dat niet kan worden ingezien hoe het oprichten van een hoogspanningscabine (mobiliteits)hinder zou kunnen veroorzaken, zelfs wanneer hierbij één parkeerplaats verloren gaat.

Dat de oprichting van een hoogspanningscabine op zich geen verkeers- of parkeerdruk kan veroorzaken, spreekt voor zich en behoeft geen verdere motivering. De verwerende partij houdt evenwel ook rekening met het betoog van de verzoekende partijen waarbij deze aanvoeren dat, opdat de hoogspanningscabine kan worden opgericht er één van de (vergunde en) bestaande parkeerplaatsen zou moeten sneuvelen, doch op dit punt oordeelt dat de mogelijke mobiliteitsimpact die daaraan wordt toegeschreven, niet aannemelijk is.

Uit de bestreden beslissing kan evenzeer worden afgeleid dat de verwerende partij kennis had van het deurwaardersverslag van de opening van de Metro-vestiging waarmee de verzoekende partijen in essentie het bestaande gebrek aan parkeerplaatsen wou aantonen. Zij wijst er in dat verband op dat er reeds een (definitief verleende) vergunning van 5 september 2017 voorlag waarbij het uitbreiden van het aantal parkeerplaatsen werd toegestaan, zodat het niet aannemelijk is dat het wegvallen van die ene parkeerplaats de vermeende mobiliteitshinder zou kunnen veroorzaken.

De verwerende partij wijst er uitdrukkelijk op dat tegen deze uitbreiding van de parkeerplaatsen geen beroep werd aangetekend. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij meende dat de ingeroepen gevolgen niet in oorzakelijk verband staan met de bestreden beslissing, nu deze

voortvloeiden uit een eerdere hertekening van de parkeerplaatsen en dat de mobiliteitshinder van het verdwijnen van één parkeerplaats niet aannemelijk is. Anders dan de verzoekende partijen lijken aan te voeren, heeft de verwerende partij niet geoordeeld dat een risico op de aangevoerde hinder en nadelen niet zou volstaan en/of dat een bewijs van effectieve hinder vereist is, doch heeft zij louter geoordeeld dat dit risico niet aannemelijk is.

4.3.

Blijkens de bestreden beslissing onderzocht de verwerende partij daarbij wel degelijk de argumentatie van de verzoekende partijen dat gelet op de vermeende illegale omvorming (onder meer functiewijziging) er rekening dient te worden gehouden met de hinder van het gehele project, waarvan het voorwerp van de aanvraag een kunstmatig opgesplitst onderdeel zou uitmaken.

Zij vat immers dit standpunt samen, doch oordeelt daarna dat zij meent dat het (belang bij het) beroep zich dient te beperken tot het voorwerp van de aanvraag, alsook dat wanneer er op de site handelingen zouden zijn gesteld die vergunningsplichtig zouden zijn, dit eerder een aspect van handhaving betreft waarvoor zij niet bevoegd is. Dit is een afdoende motivering in het licht van de argumentatie van de verzoekende partijen. Het enkele feit dat de verwerende partij de argumentatie van de verzoekende partijen weliswaar onderzocht doch niet bijtrad, maakt geenszins een schending van het redelijkheidsbeginsel uit, laat staan van het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel, dan wel van de hoorplicht.

Het bestaan van verschillende zienswijzen is inherent aan de appreciatievrijheid van de verwerende partij, waardoor slechts een zienswijze die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, door de Raad gesanctioneerd kan worden. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen – met een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting – de Raad niet overtuigen dat elk ander normaal en redelijk bestuur anders zou hebben geoordeeld dat er sprake is van een kunstmatige opsplitsing van een totaalproject, is de zienswijze van de verwerende partij dat er *in casu* enkel met het voorwerp van de aanvraag diende rekening te worden gehouden, niet kennelijk onredelijk. Evenmin had dit de verwerende partij ertoe moeten brengen de bestreden beslissing uitgebreider te motiveren.

5.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen – zowel in dit middel als de andere middelen – de (herhaaldelijke) vaststelling van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de verwerende partij dat zij nergens concreet zouden verduidelijken waarom de mobiliteitshinder voor hen als rechtspersonen een persoonlijk nadeel zou opleveren, onverlet laten.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op grond van het voorliggende administratief dossier, zonder de aangevoerde bepalingen te schenden, tot dergelijk besluit kon komen. Immers, het stond aan de verzoekende partijen om op voldoende aannemelijke wijze te verduidelijken of concretiseren in welke mate zij persoonlijk, als rechtspersoon, vermelde hinder (rechtstreeks dan wel onrechtstreeks) meent te kunnen ondervinden.

De verzoekende partijen – die zich nochtans in een verschillende hoedanigheid tot de verwerende partij richtten – zetten hun belang op eenzelfde wijze uiteen, waarbij wordt gewag gemaakt van mobiliteitshinder en aldus een verminderde bereikbaarheid, zonder dat daarbij concreet wordt gewezen op een mogelijk nadelig effect op de eigen uitbating/activiteiten, noch op de waarde van het pand, laat staan dat dit verder zou worden toegelicht. Het ontbreken van een persoonlijk nadeel volstaat op zich reeds om het belang af te wijzen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 4.7.21, §2 en artikel 4.7.23, §1 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, het motiverings-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginselen de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“ ...

Doordat, de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekende partijen niet over het rechtens vereiste belang beschikken; Dat de bestreden beslissing stelt dat er sprake zou zijn van een louter commercieel belang en oordeelt dat er geen sprake zou zijn van veiligheidshinder;

Terwijl, overeenkomstig art. 4.7.21 VCRO tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent een vergunningsaanvraag administratief beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen;

Dat art. 4.7.21, §2 VCRO bepaalt dat het beroep door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon kan worden ingesteld die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling van het belang van een verzoekende partij rekening moet houden met alle mogelijke hinderaspecten die verzoekende partijen kunnen ondervinden; Dat de verplichting om de in het beroepschrift gevreesde hinder te ondervinden niet op een overdreven formalistische wijze mag worden beoordeeld;

Dat verzoekende partijen brand- en veiligheidsgevaar vrezen; Dat Uw Raad reeds eerder oordeelde dat een verzoekende partij beschikt over het vereiste belang wanneer deze vreest dat de aanvraag een bijkomend veiligheidsrisico voor de omgeving inhoudt; Dat risico op brand vanzelfsprekend een veiligheidsrisico uitmaakt voor de omgeving (RvVb 10 mei 2016, RvVb/A/1516/1092, Schiemann);

Dat middels onderhavige beslissing verzoekende partijen het recht wordt ontzegd om op te treden tegen een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een hoogspanningscabine; Dat het aanvraagdossier en de uitgebrachte adviezen enkel rekening houden met het gebouw waarin de technische installaties zullen worden aangebracht en niet met de technische installaties;

Dat het advies van de brandweer dd. 11 januari 2011 stelt dat het gebouw slechts voorwaardelijk zou voldoen aan de veiligheidsnormen; Dat hierin geen beoordeling wordt gemaakt over de technische installaties zelf;

Dat de ingediende plannen tevens niet aanwijzen welke technische installaties zullen worden aangebracht in het gebouw zelf; Dat essentiële elementen worden achtergehouden ter beoordeling van de aanvraag (inzonderheid de beoordeling van de veiligheidsverplichtingen van de aanvraag);

Dat het brand- en veiligheidsrisico allerm minst hypothetisch is; Dat op 2 juni 2018 de brandweer moest uitrukken voor brand in een technische installatie in de illegale Metro-vestiging; Dat in onderhavige aanvraag niet werd onderzocht of de aanvraag voldoet aan de noodzakelijke veiligheidsvereisten; Dat het veiligheidsgevaar door verzoekende partijen in hun replieknota voldoende aannemelijk werd gemaakt; Dat ook dit deel diende uit te maken van de beoordeling van het rechtens vereiste belang; Dat verzoekende partijen weldegelijk beschikken over het rechtens vereiste belang;

Overwegende dat artikel 4.7.23, §1 VCRO bepaalt dat de deputatie haar beslissing omtrent het ingesteld beroep neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord;

Dat Uw Raad met betrekking tot de draagwijdte van de hoorplicht oordeelde in het arrest van 16 oktober 2012 (RvVb 16 oktober 2012, nr. A/2012/0410, X.):

“(…)”

Dat verzoekende partijen een omstandige nota hebben neergelegd op de hoorzitting van de deputatie in repliek op het verslag van de PSA (stuk 20e); Dat verzoekende partijen in deze nota hebben aangetoond dat zij weldegelijk veiligheidsrisico's zullen ondergaan;

Dat verzoekende partijen tevens wezen op de veiligheidshinder die uit het project voortvloeide; Dat zij aangaven dat er geen concrete toetsing was geweest van de noodzakelijke veiligheidsaspecten van de vergunningsaanvraag; Dat dit eveneens een onderdeel uitmaakt van het belangvereiste;

Dat in het verslag van de PSA louter stelt dat het belang in hoofde van verzoekende partijen niet aanwezig zou zijn omdat de parkeerhinder niet voldoende aannemelijk zou worden gemaakt en dat er louter sprake zou zijn van commerciële hinder (quod non); Dat het verslag van de PSA stelt:

“(…)”

Dat de nota van verzoekende partijen aantoonde dat er niet alleen sprake is van mobiliteitshinder maar dat er tevens ook een reëel risico bestaat op brandgevaar, waardoor verzoekende partijen weldegelijk beschikken over het rechtens vereiste belang (zie pag. 12-14, stuk 20e):

“(…)”

Dat in de bestreden beslissing echter niet wordt gerepliceerd op deze argumentatie van verzoekende partijen; Dat de bestreden beslissing ter beoordeling van het belang louter rekening houdt met het commercieel belang en de verkeersdruk; Dat de brandveiligheid en het belang dat verzoekende partijen daaruit putten behoudens de volgende vermelding: “Bovendien wordt gewezen op de brandveiligheid en dat de brandweer reeds heeft moeten uitdrukken”, niet wordt beoordeeld;

Dat aldus de bestreden beslissing de motivering van het verslag van de PSA quasi herneemt, zonder daarbij rekening te houden, of ook maar enige repliek te geven op de nota die werd neergelegd door verzoekende partijen op de hoorzitting van de deputatie (20e); Dat verwerende partij aldus de hoorplicht en de motiveringsplicht schendt;

...

2.

De verwerende partij repliceert als volgt:

“ ...

De verwerende partij verwijst naar hetgeen reeds is uiteengezet in het eerste middel (inzonderheid het eerste middelenonderdeel) aangezien een aantal zaken herhaald worden. Bijkomend wordt door verwerende partij, nopens het door verzoekende partijen opgeworpen brand-en veiligheidsrisico, het onderstaande opgemerkt.

3.

In hun beroepsschrift d.d. 23/04/2018 reppen verzoekende partij met geen enkel woord over het bestaan van enige brand-en veiligheidsrisico dat zou uitgaan van het aangevraagde.

Pas nadat de PSA, in haar verslag (zie stuk 4), opmerkt dat verzoekende partijen niet doen blijken van enig rechtens vereist belang ingevolge de ontstentenis aan concrete of aannemelijk gemaakte rechtstreekse of onrechtstreekse stedenbouwkundige hinder (artikel 4.7.21, §2 VCRO), werpen verzoekende partijen in een replieknota het argument van brandgevaar en veiligheidshinder op. Het argument wordt zeer summier uitgewerkt en, als klap op de vuurpijl, “geconcretiseerd” met een foto van een brandweerwagen en een dienstwagen van de brandweer, geparkeerd zijnde, op het perceel van de vergunninghouder dewelke op 2 juni 2018 op het betrokken perceel diende te zijn voor een interventie. Verdere toelichting omtrent het ingeroepen voorval d.d. 2 juni 2018 ontbreekt. Voorts wordt het advies van de brandweer dd. 11/01/2018 zeer bondig bekritiseerd (zie stuk 5).

Op de hoorzitting van 12/06/2018 wordt door verzoekende partijen geen aanvullende stavingsstukken meer voorgelegd (zie stuk 6)

De inhoudelijke kritiek op het brandweerslag d.d. 11/01/2018 wordt door verzoekende partijen niet hard gemaakt met concrete elementen/argumenten. Verzoekende partijen komen wezenlijk niet verder dan de nietszeggende conclusie “dat het advies van de brandweer alleen zou stellen dat het gebouw voorwaardelijk zou voldoen aan de brandveiligheid”. Het brandweerverslag d.d. 11/01/2018 (inzonderheid op p.3 en 4) omvat geheel concreet alle opmerkingen en aanvullende voorschriften (rubrieken B.2 en B.3) waaraan het gebouw met de hoogspanningscabine dient te voldoen opdat er sprake zou zijn van wetsconforme installatie en brandveilige situatie. Geen van deze opmerkingen of aanvullende voorschriften wordt door verzoekende partijen betwist of weerlegd.

Het zogenaamd incident d.d. 2 juni 2018, waaromtrent louter een foto wordt voorgelegd van een brandweerwagen en dienstwagen van de brandweer (geen bron of datering), wordt niet nader gespecificeerd. Op de voorgelegde foto is, los van de aanwezigheid van de voormelde brandweerwagen en dienstwagen, ook geen spoor te zien van enige brandcalamiteit op het betrokken perceel, laat staan de effectieve reden van de ingeroepen interventie. Los van deze vaststellingen, en in de veronderstelling dat er sprake zou geweest zijn van een incident, kan dit enig gedocumenteerd “incident” niet doen besluiten tot de latente aanwezigheid van een reëel brand-en veiligheidsrisico ingevolge het plaatsen van de hoogspanningscabine.

Uit het bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat het ingeroepen brand-en veiligheidsrisico niet wordt geconcretiseerd of aannemelijk gemaakt, zodat enkel nog de ingeroepen commerciële hinder overblijft dewelke geen stedenbouwkundige hinder

uitmaakt. Verwerende partij oordeelde dan ook terecht dat het door verzoekende partijen ingesteld administratief beroep onontvankelijk is.

...

3.

De eerste tussenkomende partij zet het volgende uiteen:

“ ...

53. Eerst en vooral is op te merken dat het advies van de brandweer wel degelijk de technische installaties binnen de hoogspanningscabine in haar advisering betreft. Zo stelt de brandweer bijv. “indien water (van om het even welke herkomst, dus ook bluswater) de vloer kan bereiken, bij voorbeeld door infiltratie of via kabelgoten, dan dienen alle maatregelen te worden getroffen opdat het waterpeil constant en automatisch beneden het niveau van de vitale gedeelten blijft van de elektrische installatie, zolang ze in gebruik is” (eigen onderlijning). De kritiek van verzoekende partijen dat “[d]e uitgebrachte adviezen enkel rekening houden met het gebouw waarin de technische installaties zullen worden aangebracht en niet met de technische installaties”, is m.a.w. onjuist.

Het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke legt de naleving van het advies van de brandweer overigens als voorwaarde bij de vergunning op (stuk 2). Op deze manier heeft het college van burgemeester en schepenen de veiligheid binnen de hoogspanningscabine gewaarborgd. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het advies van de brandweer onjuist zou zijn of de vereiste veiligheid niet zou waarborgen.

54. De aanvraag voor de hoogspanningscabine was bovendien wel degelijk volledig en heeft geen informatie omtrent veiligheid achtergehouden. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, vereist het besluit dossiersamenstelling immers niet dat er nadere informatie over de technische installatie zelf op de plannen wordt opgenomen. Verzoekende partijen lijken uit het oog te verliezen dat het bestreden besluit in casu een stedenbouwkundige vergunning betreft. De technische installaties die binnen het gebouw geplaatst worden, werden met de melding van 29 mei 2018 door het college van burgemeester en schepenen geakteerd (indelingsrubriek 12.2.1°, zie stuk 7 – TF1 op de bijhorende plannen, stuk 8). Deze melding ging overigens eveneens gepaard met een beschrijving van de milieueffecten van de installatie(s) (stuk 8).

55. Het door verzoekende partijen ingeroepen voorbeeld van 2 juni 2018, waarop de brandweer even ter plaatse moest komen, is ter zake niet relevant. Dit had immers betrekking op een beperkt voorval in het gebouw zelf, en niet op de hoogspanningscabine die het voorwerp van de aanvraag uitmaakt. Voor de activiteiten binnen het gebouw zelf heeft de uitbater, Makro Cash & Carry Belgium NV, overigens ook het advies van de brandweer ingewonnen (stuk 23). Er zijn sindsdien geen tussenkomsten van de brandweer meer geweest.

56. Tot slot stellen verzoekende partijen opnieuw dat de motiveringsplicht van verwerende partij geschonden zou zijn, nu het bestreden besluit de door hen opgeworpen veiligheidsaspecten niet mee in rekening bij de beoordeling van het belang zou hebben genomen.

In dat opzicht merkt tussenkomende partij op dat verwerende partij in het bestreden besluit wel degelijk uitdrukkelijk erkent dat verzoekende partijen op het veiligheidsaspect hebben gewezen: “Bovendien wordt gewezen op de brandveiligheid en dat de brandweer reeds heeft moeten uitrukken” (stuk 1). Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat verwerende partij de

argumentatie in haar eindbeoordeling heeft meegenomen en dat zij kennis heeft genomen van deze bezorgdheden van verzoekende partijen. Uit het vervolg van de motivering van verwerende partij blijkt echter dat verwerende partij niet van oordeel is dat deze veiligheidsaspecten aannemelijk zijn. Zo niet, had zij immers het belang van verzoekende partijen aangenomen. Ten overvloede is er overigens opnieuw te benadrukken dat verwerende partij geenszins verplicht is om elk punt afzonderlijk uitdrukkelijk te behandelen. Dit houdt geen schending van de motiveringsplicht in.

...

4.

De tweede tussenkomenende partij voegt nog het volgende toe:

“ ...

32. Opnieuw moet worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangevoerde hinder en nadelen, met name de “brand- en veiligheidsgevaar”, geen oorzaak, noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks in de vergunningsaanvraag vindt. Het vermeende brand- en veiligheidsgevaar vloeit voort uit de exploitatie van de METRO-vestiging, die haar steun vindt in de initiële stedenbouwkundige vergunning dd. 19 maart 2007.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen opgeworpen nadelige gevolgen hun oorzaak vinden in de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning dd. 19 juni 2007 resp. de vermeende ‘illegale’ exploitatie van de METRO-vestiging en niet in de vergunningsaanvraag voor de plaatsing van de hoogspanningscabine.

Dat de hoogspanningscabine ‘onlosmakelijk verbonden’ zou zijn met de exploitatie van de METRO-vestiging, doet aan het voorgaande geen afbreuk (zie supra).

33. Verwerende partij heeft overigens de kritiek van verzoekende partijen wel degelijk ontmoet. Zo verwijst zij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het feit dat de brandweer reeds is moeten uitrukken voor een brand in de METRO-vestiging, doch overweegt dat het voorwerp van de aanvraag niet slaat op deze vestiging, maar op de plaatsing van een hoogspanningscabine:

“(...)”

Uit het geciteerde blijkt duidelijk dat het standpunt van verzoekende partijen werd meegenomen in de beoordeling van het de ontvankelijkheid van het beroep. Verwerende partij heeft vervolgens duidelijk uiteengezet waarom dit standpunt niet kan worden gevolgd en het beroep alsnog onontvankelijk moet worden verklaard. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

34. Tot slot doet ook de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak geen afbreuk aan wat voorafgaat: het feit dat brandgevaar als een hinder of nadeel in de zin van artikel 4.7.21 resp. 4.8.11 van de VCRO, zoals destijds van toepassing, kan worden beschouwd, doet geen afbreuk aan de vereiste dat de gevreesde hinder en nadelen nog steeds moeten voortvloeien uit de bestreden vergunningsbeslissing. Dat is te dezen geenszins het geval.

Bovendien is het zo dat in het aangehaalde arrest (1) de verzoekende partijen tevens lawaaihinder vreesden en (2) er effectief brandbare goederen werden opgeslagen in de laad- en loskade die het voorwerp vormde van de bestreden vergunningsbeslissing.

*Er is geen enkele objectieve aanwijzing dat de geplande hoogspanningscabine een specifiek gevaar voor de brandveiligheid met zich meebrengt. Zoals reeds aangegeven, moet een beroepsindiener het mogelijk bestaan van enige hinder of nadelen of het risico of de vrees hiervoor **voldoende aannemelijk** maken. Het volstaat niet om de meest onwaarschijnlijke risico's te bedenken of om zich te beroepen op een irrationele of volstrekt subjectieve vrees of angst om een ontvankelijk beroep te kunnen instellen. Zo niet kan iedereen met enige fantasie tegen alles en iedereen een ontvankelijk beroep instellen.*

De argumentatie van verzoekende partijen mist elke grondslag.

...

5.

De verzoekende partijen antwoorden daarop als volgt:

“ ...

25. In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd in de bestreden beslissing, beroepen verzoekende partijen zich niet louter op de mobiliteitshinder. Zij steunden het administratief beroep op de veiligheidsrisico's, zoals blijkt uit de replieknota op het verslag van de PSA (stuk 20.e). Het spreekt voor zich dat de oprichting van een hoogspanningscabine een risico inhoudt op onder meer brandgevaar voor de omgeving en het verkeer.

Dat ook het risico op brandgevaar deel uitmaakt van de beoordeling van het belang blijkt uitdrukkelijk uit het arrest van Uw Raad d.d. 10 mei 2016 (met nr. RvVb/A/15/16/1092). De bewering dat dit arrest niet zou kunnen worden toegepast in onderhavige zaak is weinig ernstig. Ook technische installaties, en inzonderheid een hoogspanningscabine, houden een reëel risico in op brandgevaar. Mede daarom dat de brandweer immers het noodzakelijke advies diende te verlenen.

Dat het risico op brandgevaar niet hypothetisch is (hoewel dit op zich reeds zou kunnen volstaan om te beschikken over het rechtens vereiste belang – cf. supra), blijkt bovendien uit het feit dat de brandweer reeds moest uitrukken voor de Metro-winkel. Tussenkomen partijen trachten dit incident op een ongeloofwaardige wijze te minimaliseren, maar erkennen dus dat de uitbating van de site gepaard gaat met veiligheidsrisico's voor de omgeving en het verkeer.

26. Het risico op brandgevaar wordt bovendien nog vergroot door het feit dat de brandweer nooit een advies heeft verleend over de technische installaties in het gebouw. Dit wordt uitdrukkelijk toegegeven in de schriftelijke uiteenzetting van de aanvrager van de vergunning (schriftelijke uiteenzetting BVBA Star Plus, blz. 22):

“Verzoekende partijen lijken uit het oog te verliezen dat het bestreden besluit in casu een stedenbouwkundige vergunning betreft. De technische installaties die binnen het gebouw geplaatst worden, werden met de melding van 29 mei 2018 door het college van burgemeester en schepenen geakteerd (indelingsrubriek 12.2.1°, zie stuk 7 – TF1 op de bijhorende plannen, stuk 8). Deze melding ging overigens eveneens gepaard met een beschrijving van de milieueffecten van de installatie(s) (stuk 8)”

Zelfs indien de aktenaam de technische installaties zouden omvatten, dan moet worden vastgesteld dat er nooit sprake is geweest van enige inhoudelijke beoordeling van het veiligheidsrisico van de aanvraag. In deze meldingsprocedure werd immers geen advies verstrekt door de brandweer (stuk 40). Het gaat bovendien om een zoveelste bewijs dat

het project kunstmatig wordt opgesplitst, waardoor geen beoordeling ten gronde kon plaatsvinden van de veiligheidsrisico's.

Uit het voorgaande blijkt afdoende dat verzoekende partijen aannemelijk maken dat er een risico is op brandgevaar. Verzoekende partijen beschikten derhalve over het rechtens vereiste belang bij het indienen van het administratief beroep.

27. *Verwerende partij laat in de bestreden beslissing absoluut na om aan te geven waarom het brand- en veiligheidsrisico geen afdoende elementen zouden kunnen uitmaken ter ondersteuning van het belang in hoofde van verzoekende partijen. De bestreden beslissing vermeldt louter dat verzoekende partijen zich hierop beroepen. De kritieken van verzoekende partijen op het PSA-verslag werden derhalve helemaal niet ontmoet. Verwerende partij diende in de bestreden beslissing aan te geven waarom het veiligheidsrisico niet aantoont dat verzoekende partijen over het vereiste belang beschikken (quod non).*

28. *Het feit dat zowel tussenkomende partij en verwerende partij allerhande argumenten trachten te fabriceren waarmee zij proberen aantonen dat er geen sprake zou zijn van een veiligheidsrisico (quod non), toont aan dat de motiveringsplicht werd geschonden. Verwerende partij had, indien zij van oordeel was dat het brandgevaar niet ernstig zou zijn (quod non) de thans in de procedure voor Uw Raad aangehaalde argumenten, kunnen opnemen in de bestreden beslissing, hetgeen evenwel niet is gebeurd. Elke post-factum motivering namens verwerende partij of tussenkomende partij kan niet worden aangenomen.*

29. *Tot slot wijzen verzoekende partijen er op dat zij als handelaar dan wel eigenaar gelegen in dezelfde straat, binnen hetzelfde bedrijvenpark uiteraard een belang hebben bij een ten gronde beoordeling van het veiligheidsrisico. Deze risico's kunnen immers de activiteiten van verzoekende partijen bemoeilijken dan wel ernstig verstoren. Tevens kunnen activiteiten die een brand- en veiligheidsrisico inhouden aanleiding geven tot schade aan het pand van tweede verzoekster (denk bv. aan stroompannes binnen de hoogspanningscabine) of bijkomende hinder van het verkeer. Verzoekende partijen beschikken derhalve over het rechtens vereiste belang.*

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen zetten in essentie uiteen dat de verwerende partij het brand- en veiligheidsrisico niet heeft beoordeeld terwijl dit in de replieknota van de verzoekende partijen (in het kader van het administratief beroep) nochtans voldoende aannemelijk werd gemaakt.

2.

Artikel 4.7.23, §1 VCRO bepaalt dat de verwerende partij haar beslissing dient te nemen op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en nadat ze de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

Artikel 4.7.23, §1 VCRO vestigt dan ook een normatieve plicht tot horen in graad van administratief beroep van de reguliere vergunningsprocedure. In de VCRO is de hoorplicht dus uitdrukkelijk voorzien en vormt daar een wezenlijk onderdeel van de administratieve beroepsprocedure.

Kenmerkend voor de hoorplicht in hoofde van de verwerende partij is dat een belanghebbende de mogelijkheid moet krijgen zijn opmerkingen te geven op het dossier, zoals het ter beoordeling aan het vergunningverlenend bestuursorgaan voorligt.

De partij die vraagt om te worden gehoord, moet aldus de gelegenheid hebben om kennis te nemen van alle relevante gegevens en stukken die het vergunningverlenende bestuursorgaan bij de beoordeling van de aanvraag zal betrekken en de mogelijkheid krijgen om haar opmerkingen hierover op nuttige wijze toe te lichten, teneinde op die wijze een voor hem ongunstige beslissing te proberen om te zetten in een gunstige beslissing.

3.1.

De verzoekende partijen betwisten niet dat ze tijdig in het bezit werden gesteld van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Evenmin betwisten ze het feit dat ze mondeling werden gehoord op de hoorzitting van 12 juni 2018.

De replieknota die de verzoekende partijen hebben neergelegd op de hoorzitting bevindt zich in het administratief dossier en maakt dus deel uit van de stukken op grond waarvan de verwerende partij haar beslissing diende te nemen. De bestreden beslissing verwijst bovendien niet alleen naar het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, maar ook naar het feit dat *“de beroepsindiener vertegenwoordigd door raadsman aanwezig waren en werden gehoord in hun middelen”*.

In het administratief dossier bevindt zich eveneens het verslag van de hoorzitting waaruit blijkt dat de verzoekende partijen vertegenwoordigd waren. In de bestreden beslissing worden de argumenten van de verzoekende partijen, zoals zij deze uiteen zetten op de hoorzitting, samenvattend weergegeven. Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat door de verzoekende partijen *“wordt gewezen op de brandveiligheid en dat de brandweer reeds heeft moeten uitrukken”*.

3.2.

Uit het voorgaande blijkt en staat vast dat de verzoekende partijen over alle gegevens en documenten beschikten die de verwerende partij had op het ogenblik van zowel de hoorzitting als het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen zijn zowel schriftelijk als mondeling in hun argumentatie gehoord.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van het hoorrecht zoals voortvloeiende uit artikel 4.7.23, §1 VCRO en als beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook niet gegrond. Het argument dat erop neerkomt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat bij de beoordeling effectief rekening is gehouden met de argumenten van de verzoekende partijen (uit hun replieknota), betreft niet de toepassing van artikel 4.7.23, §1 VCRO, noch de ‘hoorplicht’ als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar wel de vraag of de verwerende partij op voldoende zorgvuldige wijze de argumenten van de verzoekende partijen bij haar beoordeling heeft betrokken en of de motivering dienaangaande kon volstaan.

De Raad stelt vast dat het brandveiligheidsrisico in het beroepsschrift niet als dusdanig werd ingeroepen ter staving van het belang, waarbij enkel het bestaan van mogelijke algemene veiligheidsrisico's wordt vermeld in de wettigheidskritiek (kritiek op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening). Nog daargelaten de vraag of het in de replieknota aangevoerde brandgevaar kan worden aanzien als een verdere verduidelijking/bijkomende toelichting van het belang zoals uiteengezet in het beroepsschrift, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat dit brandveiligheidsrisico werd onderzocht en dat werd geoordeeld dat niet kan

worden ingezien hoe beroepsindieners als rechtspersonen hinder kunnen ondervinden ingevolge het voorwerp van de aanvraag, zijnde een hoogspanningscabine.

3.3.

Aangezien de verwerende partij de generieke term 'hinder' hanteert, mag er redelijkerwijs worden vanuit gegaan dat zij daarbij tevens verwees naar de voor haar opgeworpen brandveiligheidshinder. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het oordeel van de verwerende partij, dewelke aldus het aannemelijk karakter van de hinder betwist, en evenzeer aankaart dat de verzoekende partijen het persoonlijk karakter ervan niet uiteen zetten, kennelijk onredelijk is of gebaseerd zou zijn op foutieve feitelijke gegevens en/of een incorrecte interpretatie van de gegevens in het administratief dossier.

De Raad stelt immers vast dat de verzoekende partijen inderdaad niet verduidelijkten waarom zij, gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde ligging op 250 meter met tussenliggende winkels/bedrijven, een plausibel brandveiligheidsrisico zouden kunnen lopen. Het loutere feit dat de brandweer al eens zou hebben moeten ter plaatse komen voor een vermeende brand in de uitbating, alsook de wettigheidskritiek op de aanvraag en het brandweeradvies doet aan het voorgaande geen afbreuk en moest de verwerende partij in alle redelijkheid niet tot een ander oordeel, noch bijkomende motivering nopen. Immers geldt ook hier dat een brand in de bestaande uitbating geen verband vertoont met het concrete voorwerp van de aanvraag.

Tevens gaat de kritiek op de vermeend onduidelijke inhoud van de aanvraag en het brandweeradvies over de grond van de zaak, en kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij dit in aanmerking diende te nemen bij de beoordeling van de belangvereiste. De bijkomende verduidelijking van de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota in het kader van het jurisdictioneel beroep voor de Raad (waarbij zij plots wel verduidelijken hoe zij als rechtspersonen voormelde hinder kunnen ondervinden), kan tot slot niet worden meegenomen in de beoordeling door de Raad van de rechtsgeldigheid van de motieven in de bestreden beslissing die eraan voorafging.

4.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 4.7.21, §2 VCRO, artikel 6 EVRM, de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, artikel 9 van het Verdrag van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: Verdrag van Aarhus), de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, het motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, en de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“... ”

Doordat, de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekende partijen niet over het rechtens vereiste belang zouden beschikken; Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partijen immers louter doen blijken van een commercieel belang en dat dit commercieel belang niet zou volstaan om een administratief beroep in te stellen tegen een in eerste aanleg genomen vergunningsbeslissing;

Terwijl, overeenkomstig art. 4.7.21 VCRO tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent een

vergunningsaanvraag administratief beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen;

Dat art. 4.7.21, §2 VCRO bepaalt dat het beroep door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon kan worden ingesteld die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing; Dat ook het concurrentieel nadeel dient te worden beschouwd als hinder of nadelen in de zin van art. 4.7.21 VCRO; Dat een beroepsindienaar die aannemelijk maakt dat hij een concurrentieel nadeel zou kunnen lijden aldus aantoonde dat hij beschikt over het rechtens vereiste belang om administratief beroep in te stellen;

Dat in het bestreden beslissing het concurrentieel nadeel ten onrechte niet werd aanvaard als een belang overeenkomstig artikel 4.7.21, §2 VCRO;

Dat redelijkerwijze niet kan worden ontkend dat verzoekende partijen rechtstreekse hinder zullen ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing in functie van de uitbating van een concurrerende groothandel; Dat deze groothandel immers een bijkomende druk legt op verzoekende partijen waardoor zij beschikken over een bewezen, objectief en legitiem belang in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO;

Dat verzoekende partijen worden beconcurrereerd door een vestiging die niet beschikt over de vereiste vergunningen, hetgeen oneerlijke concurrentie uitmaakt;

Dat verzoekende partijen een commercieel nadeel lijden nu hun cliënten de handelsvestiging van verzoekende partijen moeilijker kunnen bereiken ingevolge de complete verkeerschaos die wordt veroorzaakt door het inplanten van een niet-vergunde groothandel met gebrek aan parkeerplaatsen; Dat zij aldus een aannemelijk financieel nadeel lijden door de onwettige praktijken die zijn gelieerd aan het niet-beschikken over de vereiste vergunning, alsook het halsstarrige blind blijven van de vergunningverlenende overheid voor deze onwettige praktijken en het werkelijk voorwerp van de aanvraag en het globale project;

Dat dienaangaande evenwel dient te worden verwezen naar de gezaghebbende rechtsleer en de rechtspraak van zowel de Raad van State als de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarin een concurrentieel nadeel wel als een afdoende belang werd aanvaard; Dat de Staatsraden BAERT en DEBERSAQUES schrijven dat er geen enkele reden is waarom een private persoon de mogelijkheid zou moeten ontzegd worden om zijn commerciële belangen te verdedigen door het instellen van een beroep tegen een vergunning voor een concurrent; Dat de exploitatie op grond van een mogelijk onwettige of onwenselijke vergunning de betrokkene immers onmiskenbaar een nadeel berokkent, zodat hij een perfect legitiem belang heeft wanneer hij dit nadeel wenst af te wenden; Dat de wetgever ter zake geen onderscheid maakt (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Ontvankelijkheid, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nr. 310; dit standpunt wordt resoluut bijgetreden door Staatsraad LUST, zie J. LUST, "Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State", in X, Goed procesrecht, goed procederen, Mechelen, Kluwer, 2004, 697);

Dat in diverse arresten de Raad van State beroepen van ondernemingen tegen de vergunningen van hun concurrenten ontvankelijk heeft verklaard (zie bv. RvS 13 november 2008, nr. 187.866, Heytens; Rvs 16 maart 2009, nr. 191.451, Horeca Totaal, RvS 11 februari 2016, nr. 233.798, Heytens); Dat ook in maart 2011 de Raad van State nog oordeelde dat een handelsbelang geen ongeoorloofd belang is en dat geen wetsbepaling

of algemeen rechtsbeginsel zich ertegen verzet dat een verzoekende partij de rechtsmiddelen aanwendt die haar ter beschikking staan om haar zaak tegen concurrentie te beschermen (zie RvS 4 maart 2011, nr. 211.818, Buffel); Dat een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting die dezelfde handelsactiviteiten als de verzoekende partij ontwikkelt en die is gelegen binnen een afstand waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hetzelfde cliënteel kan worden beoogd, als een zodanig rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie X, “RvS ziet geen brood meer in commercieel belang”, TOO 2012, afl. 4, 244);

Dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen in diverse arresten nochtans aanvaardde dat een commercieel belang volstaat in het kader van de (administratieve of jurisdictionele) beroepsprocedures inzake ruimtelijke ordening; Dat het een commercieel belang in het arrest nr. A/2013/0456 van 6 augustus 2013 werd aanvaard, omdat de aantasting van deze belangen ook reeds aan bod was gekomen in de bezwaren tijdens het openbaar onderzoek; Dat in het arrest BVBA De Vuyst – Meiresonne, nr. A/2015/0380, 23 juni 2015, de Raad voor Vergunningsbetwistingen het belang van een distributeur van fruit en groenten tegen een groothandel voor horeca van de Metro-groep ook heeft aanvaard;

Dat de verzoekende partijen hun belang in de administratieve beroepsprocedure onder meer steunde op het argument dat de geplande winkel dezelfde klanten beoogt aan te trekken en dat de geplande winkel zonder de noodzakelijke vergunningen wordt uitgebaat, waardoor de bestaande verkeershinder zal verergeren en haar winkel moeilijker bereikbaar wordt; Dat een dergelijk handelsbelang effectief een geoorloofd belang kan zijn om beroep in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (F. SEBREGHTS en V. WILDEMEERSCH, “RvVb ‘commerciële’ ingesteld dan RvS: handelsbelang volstaat”, TOO 2016, afl. 1);

Dat redelijkerwijze niet kon worden ontkend dat verzoekende partijen rechtstreekse hinder zullen ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing; Dat was aangetoond dat de bouw en het gebruik van het nieuwe handelscomplex een belangrijke concurrentiële druk zal leggen op verzoekende partijen; Dat verzoekende partijen aldus een bewezen, objectief en legitiem belang had in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO en hun beroep tot nietigverklaring ontvankelijk had moeten worden bevonden door de verwerende partij;

Dat in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep ten onrechte geen rekening werd gehouden met de juiste draagwijdte van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus en het EVRM;

Dat het verdrag van Aarhus in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking geniet (zie GwH 30 maart 2010, nr. 30/2010), minstens moeten de bepalingen van het nationale recht worden uitgelegd in overeenstemming met de doelstellingen van dit verdrag (RvVb 6 september 2016, nr. RvVb/A/1617/0009, VZW ABLLO); Dat het verdrag bij Richtlijn 2005/370/EG ook werd geïncorporeerd in de Europese rechtsorde; Dat het Grondwettelijk Hof de Belgische wetgeving toetst aan de bepalingen van dit verdrag, voor zoveel als nodig in samenhang met de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet (J. VANHOENACKER, “Over de bestuurlijke lus en het Verdrag van Aarhus”, (noot onder GwH 16 juli 2015, nr. 103/2015), MER 2015, 325);

Dat artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus de toegang tot de rechter regelt:

“(…)”

Dat het 'betrokken publiek' in het verdrag zeer ruim wordt omschreven als "het publiek dat gevolgen ondervindt, of waarschijnlijk ondervindt van, of belanghebbende is bij, milieubesluitvorming; voor de toepassing van deze omschrijving worden niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor milieubescherming en voldoen aan de eisen van nationaal recht geacht belanghebbende te zijn"; Dat wordt aangenomen dat mede op grond van artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus milieuverenigingen toegang dienen te hebben tot de rechter (zie RvVb 11 oktober 2016, nr. RvVb/A/1617/0144, VZW Aktiecomitee Red de Voorkempen);

Dat het Hof van Justitie dienaangaande al heeft geoordeeld dat de interne rechters "het nationale procesrecht en de voorwaarden voor het instellen van een bestuursrechtelijk beroep of beroep bij de rechter, zo veel mogelijk in overeenstemming met zowel de doelstellingen van artikel 9, lid 3, van dat Verdrag als de effectieve rechterlijke bescherming van de door het recht van de Unie verleende rechten uit te leggen, teneinde een [lid van het betrokken publiek] in staat te stellen, bij de rechter op te komen tegen een na een bestuursrechtelijke procedure gevolgde beslissing die in strijd zou kunnen zijn met het milieurecht van de Unie" (HvJ nr. C-240/09, 8 maart 2011);

Dat art. 9 van het Verdrag van Aarhus waarborgt dat leden van het publiek, wanneer zij voldoen aan de door het nationale recht bepaalde criteria, toegang moeten hebben tot bestuursrechtelijke of gerechtelijke procedures om het handelen van overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu; dat deze bepaling van toepassing is op de toegang tot administratieve beroepsprocedures (RvS 7 oktober 2014, nr. 228.692, Verplancke); dat een effectieve toegang tot de (bestuurs)rechter moet worden gegarandeerd en niet een louter formele (RvS 28 mei 2009, 193.593, Omer Wattez);

Dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen in eerdere rechtspraak heeft aangenomen dat de bepalingen van de VCRO die de toegang tot de beroepsprocedures regelen in overeenstemming met het Verdrag van Aarhus moeten worden gelezen (RvVb 21 juni 2016, RvVb/A/1516/1271, 21 juni 2016; zie in dezelfde zin RvVb 28 februari 2017, RvVb/A/1617/0611, Demil e.a.):

"(...)"

Dat het recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure aan eenieder in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 GW moet zijn gewaarborgd;

Dat verder ook dient te worden verwezen naar het recht op toegang tot de rechter, gewaarborgd door artikel 6 EVRM, dat niet op onevenredige wijze beperkt mag worden, hetgeen het geval zou zijn wanneer het de betrokkene moeilijk of zelfs onmogelijk zou worden gemaakt om tijdig beroep in te stellen (zie EHRM (2e afd.) nr. 49230/07, 24 februari 2009 (L'Erablière A.S.B.L. / België); Dat art. 6 EVRM ook van toepassing is op administratieve beroepen (EHRM 25 oktober 1989, Allan Jacobsson / Zweden; EHRM 28 juni 1990, Mats Jacobsson / Zweden; EHRM 25 november 1993, Zander / Zweden; EHRM 25 november 1994, Ortenberg / Oostenrijk);

Dat artikel 4.7.21, §2 VCRO derhalve moet worden gelezen in overeenstemming met het Verdrag van Aarhus en het EVRM; Dat bijgevolg noodzakelijk dient te worden aangenomen dat ook commerciële en concurrentiële belangen het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO kunnen uitmaken;

Dat derhalve moet worden vastgesteld dat het administratief beroep van verzoekende partijen in de bestreden beslissing onterecht werd afgewezen als onontvankelijk;

Dat het recht tot toegang tot de rechter en de administratieve beroepsprocedure overigens niet alleen wordt gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 9, tweede en derde lid van het Verdrag van Aarhus, maar ook door artikel 13 van de Grondwet;

Dat in het arrest van 14 november 2012 het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 13 van de Grondwet gelijkaardige waarborgen bevat als artikel 6 EVRM (GwH 14 november 2012, nr. 139/2012, overweging B.11 e.v.).

Dat artikel 13 van de Grondwet een recht inhoudt op toegang tot de bevoegde rechter; Dat dit recht eveneens wordt gewaarborgd bij artikel 6.1 EVRM en een algemeen rechtsbeginsel vormt; Dat het recht op een eerlijk proces overigens inhoudsloos zou zijn indien niet voldaan is aan het recht op toegang tot de rechter (zie GwH 3 december 2009, nr. 195/2009, overweging B7 e.v.; GwH 14 november 2012, nr. 139/2012; GwH 15 oktober 2015, nr. 138/2015, overweging B.24.1 e.v.);

Dat het recht op toegang tot de rechter, een wezenlijk aspect van het recht op een eerlijk proces vormt, en aldus vereist dat een beslissing van een administratieve rechter kan worden onderworpen aan de controle van een rechtscollege met volle rechtsmacht (GwH 13 november 2014, nr. 167/2014, overweging B.7.1).

Dat het bij artikel 13 van de Grondwet gewaarborgde recht op de toegang tot de rechter bovendien voortvloeit uit een algemeen rechtsbeginsel dat met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aan eenieder moet worden gewaarborgd (GwH 30 april 2015, nr. 49/2015, overweging B.10.2).

Dat het recht op toegang tot een rechter wordt dan ook aangetast wanneer bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden tot gevolg hebben dat een rechtszoekende wordt verhinderd een geschil ten gronde door een rechter te laten beoordelen (GwH 29 oktober 2015, nr. 151/2015, overweging B.3.1 e.v.).

Dat de waarborgen van art. 13 GW derhalve ook van toepassing moeten zijn op de administratieve beroepsprocedure;

Dat ondergeschikt Uw Raad in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep voor de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 4.7.21, § 2 VCRO, het recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure, gewaarborgd door art. 6 van het EVRM, door de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet en door de artikelen 6 en 9 van het verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, elk van deze bepalingen afzonderlijk en in samenhang gelezen, in zoverre commerciële en concurrentiële nadelen niet kunnen ingeroepen worden als rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen om een administratief beroep in te stellen tegen een stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen?”

...

2.

De verwerende partij antwoordt het volgende:

“ ...

In het derde middel erkennen verzoekende partijen uitdrukkelijk dat zij zich louter hebben gesteund op het door hen ingeroepen commercieel nadeel of risico bij het instellen van hun administratief beroep bij verwerende partij.

Anders dan dat verzoekende partijen plegen voor te houden in hun verzoekschrift heeft Uw Raad bij herhaling in zijn rechtspraak geoordeeld dat een louter commercieel nadeel of risico niet volstaat opdat een derde-belanghebbende zich in administratief beroep zou voorzien bij de deputatie (RvVb, 16 mei 2017, nr. RvVb/A/1617/0865 en RvVb, 10 april 2018, nr. RvVb/A/1718/0736). In het verlengde hiervan heeft Uw Raad bij herhaling geoordeeld dat zulks ook opgaat bij het instellen van een schorsings- en vernietigingsberoep (RvVb A/1617/0266, 8 november 2016 (rolnr. 1213/0759/A/9/0721). Zie ook: RvVb A/1617/0379, 6 december 2016 (rolnr. 1415/0094/A/7/0114); RvVb A/1617/0865, 16 mei 2017 (rolnr. 1314/0668/A/3/0657). Het andersluidend standpunt van verzoekende partijen faalt dan ook naar Recht.

3.

Verzoekende partijen poneren vervolgens dat verwerende partij hen, middels de bestreden beslissing, hen het recht op toegang tot een rechter heeft ontzegd. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar artikel 6 EVRM en artikel 9 van het Verdrag van AARHUS. Verzoekende partijen gaan zover in hun redenering dat zij stellen dat het oordelen dat een louter commercieel nadeel of risico niet volstaat voor het instellen van een administratief beroep bij de deputatie neerkomt op een schending van voornoemde supranationale bepalingen.

Verzoekende partijen kunnen in hun redenering niet gevolgd worden.

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar artikel 9,3 Verdrag van AARHUS, naar luid waarvan:

“(...)”

Uit deze verdragsrechtelijke bepaling dient besloten te worden tot het recht op toegang tot een rechter niet absoluut is in bestuursrecht; de “in het nationaal recht neergelegde criteria” dienen hiervoor in acht te worden genomen. Met andere woorden: het Verdrag van AARHUS, maar ook de bepaling uit artikel 6 EVRM, kunnen niet aangewend worden om het nationaal recht dat de toegang tot de rechter reguleert buiten spel te zetten (zie overigens ook de rechtspraak van Uw Raad in die zin in RvVb 16 juni 2015, met nr. A/2015/0356 en rolnr. 1314/0036/A/2/0028).

Naar luid van artikel 4.7.21, §2 VCRO, welke vigerend was ten tijde van de initiatie van het administratief beroep van verzoekende partijen, staat het administratief beroep bij verwerende partij enkel op voor:

“(...)”

De aangehaalde bepaling is zeer duidelijk wat de rechtstoegang betreft voor de derde-belanghebbende voor het aanhangig maken van een administratief beroep bij verwerende partij. Enkel de derde-belanghebbende die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder ondervindt ingevolge de door de gemeentelijke vergunningverlenende overheid verleende stedenbouwkundige vergunning kan administratief beroep instellen bij verwerende partij.

Het spreekt voor zich, en zoals hierboven geïllustreerd met de rechtspraak van Uw Raad, dat deze hinder stedenbouwkundig van aard dient te zijn.

In casu werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partijen hun administratief beroep de facto enkel hebben gesteund vanuit het louter commercieel nadeel dat zij ondervonden ingevolge de verleende stedenbouwkundige vergunning, hetgeen volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad geen stedenbouwkundige hinder is als bedoeld in artikel 4.7.21, §2 VCRO. Verzoekende partijen voldeden aldus niet aan de bepaling van artikel 4.7.21, §2 VCRO, zodat dan ook geen schending voorligt van de door hen ingeroepen supranationale bepalingen.

4.

Verzoekende partijen besluiten hun derde middel door te poneren dat artikel 4.7.21, §2 VCRO een discriminatoire bepaling zou zijn in de mate dat deze zo wordt gelezen dat een louter commercieel nadeel niet zou aan te merken zijn als “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder”; hierbij zich steunend op artikel 10 en 11 Grondwet. Gelet op deze vaststelling, leiden verzoekende partijen af dat hen de toegang tot het administratief beroep bij verwerende partij is ontzegd in strijd met artikel 9 van het Verdrag van AARHUS, artikel 6 EVRM en artikel 13 Grondwet. Verzoekende partijen suggereren een prejudiciële vraagstelling bij het Grondwettelijk Hof.

In overeenstemming met artikel 4.7.21 §2, 3° VCRO is het vereist dat de verzoekende partij, om als derde-belanghebbende bij de deputatie administratief beroep te kunnen instellen, aannemelijk maakt dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing kan ondervinden. Het door die bepaling gestelde belangvereiste raakt aan het grondrecht op toegang tot de rechter en mag om die reden niet op een overdreven formalistische wijze worden toegepast. Het bestaan van hinder of nadelen en het oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond. De verzoekende partij hoeft niet te bewijzen dat zij de aangevoerde hinder of nadelen effectief ondervindt. Het volstaat om op redelijkerwijze aannemelijk te maken dat de aangevoerde hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, van de bestreden beslissing bestaat. Dat beginsel houdt nochtans niet in dat om het even welke benadeling of hinder ter adstructie van het belang in aanmerking genomen kan worden door de deputatie. De regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw strekt in essentie tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu, en mag niet van die finaliteit worden afgewend ter bescherming van belangen die daar volledig vreemd aan zijn. Artikel 4.7.21, §2, 3° VCRO geeft dan wel geen omschrijving van de “hinder en nadelen” die constitutief voor het belang zijn, dat neemt niet weg dat de aan een vergunnings-beslissing toegeschreven hinder en nadelen binnen het domein van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw moeten blijven, een voorwaarde waaraan een louter commercieel nadeel evident niet voldoet. Het onderscheid in behandeling van de categorieën van personen, dewelke verzoekende partijen in hun verzoekschrift omschrijven, is gesteund op een objectief en redelijk criterium. De grondwettelijke bepalingen, aangehaald door verzoekende partijen in onderhavig middel, zijn niet geschonden.

Er is dan ook geen sprake van enige discriminatie, zoals aangegeven in onderhavig middel door verzoekende partijen.

In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is Uw Raad er niet toe gehouden om de door verzoekende partijen gesuggereerde prejudiciële vraag te stellen als artikel 4.7.21, §2, 3° VCRO de

artikelen 10, 11 en 13 Grondwet niet schendt. Op grond van het voorgaande bestaat er aldus geen noodzaak om in te gaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Gezien artikel 4.7.21, §2, 3° VCRO geen discriminatoire behandeling van verzoekende partijen in zich draagt, en dat blijkt dat verzoekende partijen niet voldeden aan het voornoemde decretaal voorschrift bij de initiatie van hun administratief beroep bij verwerende partij, dient besloten te worden dat:

-enerzijds, verwerende partij terecht het administratief beroep van verzoekende partij onontvankelijk heeft verklaard;

-anderzijds, verzoekende partijen niet onterecht de toegang tot het administratief beroep bij verwerende partij werd ontzegd, zodat geen sprake is van schending van de in onderhavige middel aangehaalde supranationale bepalingen.

...

3.

De eerste tussenkomende partij zet uiteen:

“...

68. Recente cassatierechtspraak van de Raad van State en Uw Raad kan volstaan om aan te tonen dat het derde middel ongegrond is.

Immers, zowel de Raad van State als Uw Raad hebben reeds meermaals bevestigd dat de hinder en nadelen in de artikelen 4.7.21, § 2, 2° en 4.8.11, § 1, eerste lid, 3° VCRO in de stedenbouwkundige betekenis moeten worden begrepen. Zuiver commerciële belangen vallen hier dus niet onder.

Dat het belang een stedenbouwkundige betekenis moet hebben, houdt volgens de Raad van State geen schending in van het recht op toegang van de rechter in de zin van artikel 6 EVRM of artikel 9.3 van het verdrag van Aarhus. Zo stelde de Raad van State in zijn recente cassatiearrest van 24 mei 2018 (weliswaar nog met betrekking tot artikel 4.8.11, § 1, eerste lid VCRO) nog als volgt: “[d]oor aldus aan te nemen dat de in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die door de bestreden vergunningsbeslissing kunnen worden ondervonden, “een stedenbouwkundige inslag” moeten hebben, wordt de toegang tot de RvVb voor het betwisten van deze vergunningsbeslissing wegens strijdigheid met bepalingen van het in artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus bedoelde “nationale recht betreffende het milieu”, niet onmogelijk gemaakt.

Het bestreden arrest schendt niet artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO, artikel 6 EVRM en/of artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus door aldus het door de verzoekende partij aangevoerde “louter commercieel belang” te verwerpen” (eigen onderlijning).

Verzoekende partijen schijnen uit het oog te verliezen dat het recht op toegang tot de rechter niet absoluut is. Dat het instellen van een administratief beroep of een jurisdictioneel beroep bij Uw Raad een belang met stedenbouwkundige insteek vereist, maakt de toegang tot de rechter niet onmogelijk. Er wordt enkel een bijkomend, redelijk criterium aan deze toegang tot de rechter verbonden. Dit criterium is echter zeker geen onredelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Uw Raad heeft dit standpunt zeer recent nog bevestigd: “[d]e stelling van de verzoekende partijen (I) dat anders oordelen de graad van rechtsbescherming zou verlagen, wordt evenmin bijgetreden. Door het recht op toegang tot de verwerende partij in het kader van

een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag of een aanvraag voor een verkavelingsvergunning voor te behouden aan belanghebbenden die ten gevolge de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing [...] hinder en nadelen (dreigen) te ondervinden die in een ruimtelijke context moet gesitueerd worden, leggen artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO en artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3° VCRO, geen onredelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde op” (eigen onderlijning).

Er is aldus geen schending van artikel 6 EVRM of artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus indien een vordering die louter gesteund is op een commercieel belang, door de deputatie wordt verworpen. De verwijzingen van verzoekende partijen naar de oudere rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad, zijn in het licht van de veelvoudige recentere rechtspraak niet langer relevant bij dit middel.

69. Om voorgaande redenen is er evenmin aanleiding om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen. De prejudiciële vraag is immers allesbehalve onontbeerlijk om uitspraak te doen over deze zaak.

...

4.

De tweede tussenkomende partij zet het volgende uiteen:

“ ...

36. Zowel artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO als artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° van de VCRO, zoals destijds van toepassing, vereisen dat een verzoekende partij om als belanghebbende bij de verwerende partij resp. Uw Raad beroep te kunnen instellen aannemelijk maakt dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing kan ondervinden. Het bestaan van hinder of nadelen en het oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond. Zij moet wel redelijkerwijze aannemelijk maken dat er een concreet risico op het ondergaan van de aangevoerde hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, van de bestreden beslissing bestaat.

Het voorgaande houdt niet in dat om het even welke benadeling of hinder ter adstructie van het belang in aanmerking genomen kan worden. De regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw strekt in essentie tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu en mag niet van die finaliteit worden afgewend ter bescherming van belangen die daar volledig vreemd aan zijn. Artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO resp. 4.8.11, § 1, eerste lid, 3° van de VCRO, zoals destijds van toepassing, geven dan wel geen omschrijving van de “hinder en nadelen” die constitutief voor het belang zijn, dat neemt niet weg dat de aan een vergunningsbeslissing toegeschreven hinder en nadelen binnen het domein van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw moeten blijven. De voorwaarde van aannemelijk te maken hinder of nadelen mag niet van die wettelijke context worden ontdaan.

Die interpretatie vindt bevestiging in de memorie van toelichting van het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handavingsbeleid, het volgende wordt gesteld:

“(...)

“Hinderaspecten” kunnen geredelijk worden onderscheiden in visuele hinder (slechte stedenbouwkundige-architectonische inpasbaarheid), hinder ingevolge de slechte functionele inpasbaarheid in de omgeving (hinder ingevolge het

ondoelmatige ruimtegebruik, mobiliteitshinder,...), c.q. geluidshinder, trillingshinder, geurhinder, stofhinder, rookhinder, stralingshinder en lichthinder (deze laatste hinderaspecten vormen uiteraard de traditionele compartimenteringen binnen de milieuhinder). (...)"

*Om die reden heeft Uw Raad in verschillende (recente) arresten geoordeeld dat de in artikel 4.7.21, § 2, 2° en in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3° van de VCRO, zoals destijds van toepassing, bedoelde "hinder en nadelen" in een **stedenbouwkundige context** moeten worden begrepen. Een commercieel nadeel kan bijgevolg slechts aanvaard worden als een afdoende belang op voorwaarde dat het rechtstreeks of onrechtstreeks veroorzaakt wordt door hinder of nadelen van stedenbouwkundige aard ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing. Deze rechtspraak werd bevestigd in cassatie.*

37. In casu heeft verwerende partij volledig in de lijn met voormelde rechtspraak van Uw Raad, zoals bevestigd door de Raad van State, geoordeeld:

☐ *Wat het commercieel belang gekoppeld aan de vermeende mobiliteitshinder betreft, is het juist dat een dergelijk belang kan beantwoorden aan de in artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO neergelegde belangvereiste. Mobiliteitshinder als gevolg van het beoogde project heeft ontegensprekelijk een stedenbouwkundige inslag. Rest echter nog steeds de vereiste dat een beroepsindiener, rekening houdend met het gegeven dat een louter commercieel belang op zich niet voldoende is, (1) het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen of het risico of de vrees hiervoor voldoende aannemelijk moeten maken, (2) de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en (3) tegelijk zal moeten aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of vreest te ondervinden. Op grond van de uiteenzetting in het administratief beroepschrift heeft verwerende partij vastgesteld dat de door de verzoekende partijen ingeroepen mobiliteitshinder niet aannemelijk wordt gemaakt. Het voorwerp van de aanvraag betreft namelijk een hoogspanningscabine, die geen mobiliteitshinder kan veroorzaken.*

☐ *Losgekoppeld van de vermeende mobiliteitshinder, hebben verzoekende partijen nagelaten om, ter verduidelijking van hun belang, een stedenbouwkundige inslag aan te reiken. In zoverre zij zich zouden beroepen op hun concurrentiepositie, is vast te stellen dat een dergelijke concurrentieel nadeel niet zonder meer kan worden aangemerkt als hinder die rechtstreeks voortvloeit uit de realisatie van het project, maar vloeit daarentegen enkel voort uit het gegeven dat de vergunninghouder er voor kiest om binnen zijn inrichting een assortiment te laten aanbieden die in directe concurrentie staan met de handelsactiviteiten van verzoekende partij(en). De verwerende partij heeft, behoudens het aftoetsen van de ruimtelijke impact van die inrichting op zich en rekening houdend met haar concrete invulling, geen uitstaan met die keuze. Bovendien is ook hier vast te stellen dat het eigenlijke voorwerp van de aanvraag een hoogspanningscabine betreft en niet de (concurrerende) METRO-vestiging.*

Verwerende partij heeft dan ook terecht geoordeeld dat het administratief beroep onontvankelijk was. Zij heeft daarbij niet enkel geoordeeld dat een commercieel en/of concurrentieel nadeel niet kan worden aanvaard, maar tevens dat de ingeroepen mobiliteitshinder en/of veiligheidsrisico's (zie supra) niet aannemelijk werden gemaakt,

vermits het eigenlijke voorwerp van de vergunningsaanvraag een hoogspanningscabine betreft en niet de (concurrerende) METRO-vestiging.

38. *Wat de verenigbaarheid met artikel 6 van het EVRM betreft, merkt tussenkomende partij op dat Uw Raad hieromtrent reeds het volgende heeft geoordeeld:*

“Er wordt in dat verband niet aangenomen dat artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, in die zin uitgelegd dat een louter concurrentieel nadeel als belang niet volstaat om beroep bij de Raad in te stellen, in strijd zou zijn met het door artikel 6, §1 EVRM gewaarborgde recht op toegang tot de rechter. Door het recht op toegang tot de Raad voor te behouden aan belanghebbenden die als gevolg van een stedenbouwkundige vergunningsbeslissing stedenbouwkundige hinder en nadelen (dreigen te) ondervinden, legt artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO geen onredelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde op”.

Ook de Raad van State is van oordeel dat er zich op dit punt geen probleem stelt inzake de verenigbaarheid met artikel 6 van het EVRM.

39. *Voorts stelt zich evenmin een probleem de verenigbaarheid met artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus. Voormelde bepaling luidt als volgt:*

“(…)”

Het Aarhus Compliance Committee heeft reeds geoordeeld dat de toegang tot bestuursrechtelijke en rechterlijke procedures in milieuaangelegenheden moet worden gewaarborgd, waarbij de in het nationale recht neergeschreven criteria die beogen deze toegang te reglementeren, niet zodanig mogen worden omschreven of uitgelegd dat zij die toegang (de iure dan wel de facto) onmogelijk maken. De Raad van State heeft in dat verband reeds benadrukt dat het aan de rechter toekomt om de in het nationale recht vastgestelde criteria uit te leggen in overeenstemming met de doelstellingen van artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus.

In de voorliggende omstandigheden, waarbij de beroepsindieners geen procesbekwame verenigingen zijn, maar wel een derde die hinder of nadelen kan ondervinden, is er geen sprake van een onmogelijke toegang tot de rechter: verzoekende partijen hebben voor verwerende partij zich kunnen beroepen op hun belang als handelaar, waarbij deze laatste heeft geoordeeld dat deze specifieke invalshoek weinig te maken heeft met het voorwerp van de aanvraag en heeft het beroep om die reden onontvankelijk verklaard. Thans komt het aan Uw Raad toe om te oordelen of verwerende partij op een correcte wijze te werk is gegaan.

Bij dit alles is het essentieel op te merken dat VCRO, zoals destijds van toepassing, geenszins elke toegang tot de rechter ontzeggen aan de verzoekende partij, maar enkel de toegang tot Uw Raad om de vernietiging van een vergunning te verkrijgen op basis van een louter commerciële belang. Niets belet een verzoekende partij om zich tot de burgerlijke rechtbank te richten via een subjectief recht. Dit hebben verzoekende partijen intussen trouwens al bij herhaling gedaan, zoals blijkt uit het feitenrelaas. De vorderingen bij de burgerlijke rechtbank waren ontvankelijk, maar ongegrond. Verzoekende partijen hebben dus wel degelijk toegang tot de rechter, alleen niet tot Uw Raad voor een annulatieberoep tegen een vergunning op basis van een louter commercieel belang.

Er is geen sprake van een onmogelijke toegang tot de rechter. Verzoekende partijen staan er klaarblijkelijk niet bij stil dat hun probleem misschien niet ligt in een gebrek aan rechtsbescherming, maar mogelijk in een gebrek aan een goed dossier.

40. Tot slot merkt tussenkomende partij nog op dat de door verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet dient te worden gesteld, omwille van de volgende redenen:

□ Artikel 26, § 2, in fine van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt dat: “[h]et rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen” (eigen onderlijning).

Uit de vorige randnummers is reeds gebleken dat de geviseerde bepaling – met name artikel 4.7.21, § 2 van de VCRO – artikel 6 van het EVRM en artikel 9 van het Verdrag van Aarhus klaarblijkelijk niet schendt.

Enkel om voormelde reden dient de prejudiciële vraag die door verzoekende partijen wordt gesuggereerd niet te worden voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof. Wanneer een verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing en/of premisse of wanneer de bestreden bepaling de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt (zie supra), bestaat er geen aanleiding om in te gaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

□ Het Grondwettelijk Hof is niet bevoegd om rechtstreeks te toetsen aan de artikelen 6 en 9 van het Verdrag van Aarhus resp. artikel 6 van het EVRM. Dat kan enkel indien dit wordt gecombineerd met de bepalingen van de Grondwet waaraan het Hof wel mag toetsen. In dat verband is het volgende op te merken:

o Het Grondwettelijk Hof moet in het kader van de hem toevertrouwde toetsing van een wettelijke norm aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet een onderzoek doen naar een pertinente vergelijking tussen vergelijkbare categorieën van personen ten aanzien van wie een mogelijke discriminatie wordt aangevoerd. De voorgestelde prejudiciële vraag, zoals door verzoekende partijen opgesteld, maakt een dergelijk onderzoek niet mogelijk: het is onduidelijk welke twee categorieën van personen zij viseert. Het komt niet aan Uw Raad toe om de voorgestelde vraag te herformuleren en/of te vervolledigen op dit essentieel punt van de vraagstelling.

o Wat de combinatie met artikel 13 van het Grondwet betreft, is op te merken dat het Grondwettelijk Hof reeds heeft geoordeeld dat “het recht op toegang tot de rechter, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het

nagestreefde doel". Uit de vorige randnummers is reeds gebleken dat er geen sprake is van een onmogelijke toegang tot de rechter, zodat de bestreden bepaling artikel 13 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt.

- *Tot slot komt de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof in wezen naar op een vraag om zich uit te spreken over de rechtspraak van Uw Raad, waarvoor het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is. Het Grondwettelijk Hof kan enkel kennis kan nemen van vragen betreffende de ongrondwettigheden die in de wet zelf te vinden zijn.*

Er bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van de door verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag.

...

5.

De verzoekende partijen voeren nog het volgende aan:

" ...

In de mate dat verwerende partij oordeelt dat een concurrentieel belang niet zou vallen onder het toepassingsgebied van art. 4.7.21 VCRO voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet. De parlementaire voorbereidingen stellen inzake art. 4.7.21 VCRO (toen nog: art. 133/50 DRO, §2) (Parl.St, VI. Parl., 2008-2009, stuk nr. 2011/1, 184, nr. 550 – eigen nadruk toegevoegd):

*"Het nieuwe artikel 133/50, §2, DRO moet worden gekaderd in artikel 9, derde lid, van het **Verdrag van Aarhus**, volgens hetwelk de overheid dient te waarborgen dat burgers "wanneer zij voldoen aan de eventuele in het nationale recht neergelegde criteria, **toegang hebben tot bestuursrechterlijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu**".*

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt tevens dat de toegang tot het administratief beroep ruim dient te worden geïnterpreteerd (Parl.St, VI. Parl., 2008-2009, stuk nr. 2011/1, 220, nr. 62) . Bij de beoordeling van het belang moet dus ook rekening worden gehouden met de "private hinder" die de beroepsindiener mogelijks kan ondergaan (Parl.St, VI. Parl., 2008-2009, stuk nr. 2011/1, 187, nr. 556 – eigen nadruk toegevoegd):

*"Voorliggende trechterbenadering [uitputtingsvereiste van het administratief beroep] heeft uiteraard voor gevolg dat nimmer ingestemd kan worden met een bepaalde stelling als zouden tijdens een openbaar onderzoek geen bezwaren en opmerkingen geformuleerd kunnen worden die **slechts voortvloeien uit een particulier belang**. De rechtspraak heeft overigens reeds voldoende aangetoond dat ook **"private hinder" onderdeel uitmaakt van de toetsing van een vergunningsaanvraag aan een goede ruimtelijke ordening**."*

Nergens uit de parlementaire voorbereiding blijkt dus dat de hinder slechts in aanmerking kan worden genomen wanneer deze een stedenbouwkundige inslag heeft.

33. *Het is in het licht van die omstandigheden dan ook logisch dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen in diverse arresten heeft aanvaard dat het commercieel belang volstaat in het kader van de administratieve of jurisdictionele beroepsprocedures inzake de*

ruimtelijke ordening. (RvVb 6 augustus 2013, nr. A/2013/0456, X.; RvVb 23 juni 2015, nr. A/2015/0380, bvba De Vuyst). Zo stelt Uw Raad duidelijk (RvVb 14 juni 2016, nr. RvVb/A/1516/1229, Huys): “Noch uit het Beroepenbesluit, noch uit de VCRO, volgt dat een financieel of commercieel nadeel niet kan gelden om belang te hebben om administratief beroep in te stellen.”

Ook de Raad van State aanvaardde reeds het commercieel belang (RvS 13 november 2008, nr. 187.866, Heytens; Rvs 16 maart 2009, nr. 191.451, Horeca Totaal, RvS 11 februari 2016, nr. 233.798, Heytens). In die arresten werd telkens bevestigd dat het nadeel van commerciële aard mag zijn op voorwaarde dat het rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing (RvS 27 februari 2014, nr. 226.569, NV C. GEN ZEEBRUGGE).

Deze arresten liggen volledig in lijn met de bedoeling van de wetgever. De hinder die verzoekende partijen ondergaan kan zelfs van privaatrechtelijke aard zijn. Het wordt derhalve ook aanvaard dat bv. een financiële nadeel dat een buurtbewoner ondergaat in aanmerking komt om te spreken van een belang. Zo zal de eigenaar die een waardevermindering inroept voor zijn woning beschikken over een afdoende belang (RvVb 1 augustus 2017, nr. RvVb/A/1617/1088, Coppin; RvVb 25 juli 20147, nr. RvVb/A/1617/1068, Coenen). Ondanks dat de loutere eigenaar of verhuurder van een pand aldaar geen persoonlijke stedenbouwkundige hinder of nadelen ondergaat, wordt in alle aangehaalde arresten wel het belang van een partij aanvaardt die alleen economische, financiële of commerciële nadelen ondergaat.

Ook werd het belang bijvoorbeeld aanvaard van een concurrerende windturbine exploitant een beroep kon instellen tegen de vergunning voor een nabijgelegen windturbine wanneer de oprichting van deze nieuwe windturbine zou leiden tot een rendementsverlies (RvS 2 juli 2015, nr. 231.844, NV Maloja).

34. In onderhavige zaak beroepen verzoekende partijen zich niet louter op een commercieel belang. Zoals blijkt uit de het administratief beroepschrift alsook uit de replieknota die verzoekende partijen hebben neergelegd zijn er naast de commerciële hinder die verzoekende partijen ondergaan verscheidene bezwaren in te brengen van stedenbouwkundige aard (mobiliteitshinder, brandrisico, enz.). Deze hinderaspecten hebben uiteraard een invloed op de commerciële activiteiten van verzoekende partijen (bv. beperkte bereikbaarheid voor klanten). Ook leidt de toegenomen mobiliteitshinder tot een ontwaarding van het pand van tweede verzoekende partij. De ingeroepen hinder is dus niet vreemd aan de beoordeling van de stedenbouwkundige hinderaspecten.

Zelfs indien de ingeroepen commerciële hinder van verzoekende partijen geen stedenbouwkundige inslag zou hebben (quod non), dan nog beschikken zij over het wettelijke vereiste belang. De wet vereist immers niet dat het noodzakelijk is dat er sprake is van stedenbouwkundige hinder om een administratief beroep dan wel een jurisdictioneel beroep in te stellen tegen een stedenbouwkundige vergunning (cf. supra).

35. Verzoekende partijen wijzen nogmaals op art. 6 EVRM en art. 9.3 van het Verdrag van Aarhus.

Artikel 9, tweede en derde lid van het Verdrag van Aarhus garanderen dat leden van het ‘betrokken publiek’ zich tot de gewone of administratieve rechter kunnen wenden om de rechtmatigheid van een besluit te betwisten. Overeenkomstig artikel 2 van het Verdrag van Aarhus vallen ook rechtspersonen onder de definitie van ‘betrokken publiek’.

Op grond van art. 9 derde lid van het Verdrag van Aarhus bepaalt:
“(…)”

Deze criteria dienen duidelijk te worden bepaald in de wet. De criteria die bepalen of er toegang is tot de procedure mogen wel niet op een overdreven strikte manier worden geïnterpreteerd. De toegang tot de procedure moet de regel zijn en niet de uitzondering. De lidstaat kan niet louter volstaan met te beweren dat de beperkingen zijn neergelegd in het nationale recht, om op het recht op toegang tot de rechter te beknotten. (zo blijkt uit een advies van de Europese economische commissie van de Verenigde Naties aan België met betrekking tot het Verdrag van Aarhus– stuk 44).

Ook art. 6 EVRM waarborgt het recht op toegang tot de rechter. Indien deze toegang wordt beperkt dan dient te gebeuren op grond van een wettelijke grondslag en dient deze beperking proportioneel te zijn.

36. *In casu tonen noch tussenkomende partijen, noch verwerende partij enige wettelijke grondslag aan op grond waarvan verzoekende partijen hun belang zou worden ontzegd.*

Daarnaast is de beperkte toegang tot de administratieve beroepsprocedure disproportioneel. Volgens verwerende partij zou het dus onmogelijk zijn voor een naburige onderneming om op te treden tegen een onderneming die in dezelfde straat zonder vergunning is overgegaan tot het omvormen van een lokale elektrozaak naar een horeca groothandel.

Zowel het Verdrag van Aarhus, als art. 6 EVRM zijn van toepassing op de procedure voor verwerende partij. In ieder geval dient verwerende partij haar beslissing te nemen opdat zij conform de effectieve werking van het internationale recht garandeert.

Het louter feit dat het Grondwettelijk Hof in het verleden heeft geoordeeld dat het recht op toegang tot de rechter kan onderworpen worden aan ontvankelijkheidsvereisten, wil uiteraard niet zeggen dat de interpretatie van art. 4.7.21 VCRO, waarbij commercieel belang niet wordt aanvaard grondwettig is. Zoals door verzoekende partijen immers wordt aangetoond is deze beperking tot toegang tot de rechter niet gesteund op een wettelijke grondslag en bovendien disproportioneel.

*De gemeente Middelkerke doet alsof zij de juiste draagwijdte van de prejudiciële vraag niet zou hebben begrepen. Een partij die zich op commerciële hinder of commerciële belangen beroept, maar waarvan het administratief beroep ten onrechte onontvankelijk wordt verklaard, wordt duidelijk ongelijk behandeld. Te meer daar in art. 4.7.21 VCRO geen onderscheid wordt gemaakt tussen de ‘soorten’ hinder waarop een partij die een administratief beroep instelt zich vermag beroepen.
...”*

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen zetten in essentie uiteen dat ook een concurrentieel nadeel dient te worden beschouwd als hinder of nadelen in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO (dat in samenhang moet worden gelezen met artikel 6 EVRM, artikel 9 Aarhusverdrag en artikel (10, 11 en) 13 van de Grondwet) zodat in de bestreden beslissing ten onrechte het concurrentieel nadeel niet werd aanvaard.

Ondergeschikt vragen de verzoekende partijen dat de Raad een prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof, die samengevat neerkomt op de vraag of artikel 4.7.21, §2 VCRO het recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure (zoals gewaarborgd door voormelde rechtsbronnen) schendt, in zoverre commerciële/concurrentiële nadelen niet kunnen ingeroepen worden.

2.

Zoals de Raad ook in het eerste middel heeft opgemerkt, kan niet om het even welke benadeling of hinder ter adstructie van het belang in aanmerking genomen worden. Immers, de regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw strekt in essentie tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu, en mag aldus niet van die finaliteit worden afgewend ter bescherming van belangen die daar volledig vreemd aan zijn.

Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO geeft dan wel geen omschrijving van de “hinder en nadelen” die constitutief voor het belang zijn, dat neemt niet weg dat de aan de bestreden beslissing toegeschreven hinder en nadelen binnen het domein van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw moeten blijven. Het gegeven dat de betrokken hinder of nadelen voldoende aannemelijk dienen te worden gemaakt, mag niet van die wettelijke context worden ontdaan. Die interpretatie vindt bevestiging in de memorie van toelichting van het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (*Parl.St. VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 186*), waarin gesteld wordt:

“ ...

Hinderaspecten kunnen geredelijk worden onderscheiden in visuele hinder (slechte stedenbouwkundige-architectonische inpasbaarheid), hinder ingevolge de slechte functionele inpasbaarheid in de omgeving (hinder ingevolge het ondoelmatige ruimtegebruik, mobiliteitshinder, ...) c.q. geluidshinder, trillingshinder, geurhinder, stofhinder, rookhinder, stralingshinder en lichthinder (deze laatste hinderaspecten vormen uiteraard de traditionele compartimenteringen binnen de milieuhinder).

...”

De in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO en artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “hinder en nadelen” moeten dan ook in die stedenbouwkundige betekenis worden begrepen. Een commercieel nadeel kan bijgevolg slechts aanvaard worden als een afdoende belang op voorwaarde dat het rechtstreeks of onrechtstreeks veroorzaakt wordt door hinder of nadelen van stedenbouwkundige aard ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing.

De verwerende partij kan bijgevolg in het kader van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag niet op ontvankelijke wijze gevat worden wanneer de procedure wordt ingeleid louter om een commerciële strijd onder concurrenten uit te vechten of, te beletten dat mogelijke concurrenten zich in de ruime omgeving van bestaande handelszaken zouden kunnen vestigen.

3.

De Raad stelt na nazicht van het administratief dossier vast dat de verzoekende partijen in hun beroepsschrift en replieknota in essentie betoogden dat commerciële/ concurrentiële hinder hen het vereiste belang verschaft, gelet op het feit dat artikel 1.1.4 VCRO verwijst naar economische belangen. Zij zetten daarin concreet uiteen dat de vergunningsbeslissing in functie staat van de uitbating van een concurrerende (deels onvergunde) groothandel, zodat zij (oneerlijke) concurrentiedruk zullen ondervinden. Zij verwijzen evenzeer naar mobiliteitshinder (cf. eerste middel).

Losgekoppeld van de eventuele mobiliteitshinder streefden de verzoekende partijen met het beroep tegen de vergunningsbeslissing in eerste aanleg ogenschijnlijk na dat de verwerende partij in administratief beroep alsnog de vergunning aan de eerste tussenkomen partij zou weigeren. In die mate wilden de verzoekende partijen de vergunning klaarblijkelijk geweigerd zien enkel en alleen omdat de hoogspanningscabine in functie staat van de exploitatie van een concurrent.

De verwerende partij die, in antwoord daarop in de bestreden beslissing verwijst naar de rechtspraak van de Raad, en stelt – bij gebrek aan aannemelijke mobiliteitshinder (cf. *infra* bij de beoordeling van het eerste middel) - een louter commercieel nadeel niet te kunnen aanvaarden, velt geenszins een kennelijk onredelijk oordeel. Dit oordeel berust, zoals hierna zal blijken, evenmin op een on(grond)wettige interpretatie van artikel 4.7.21 VCRO.

De vaststelling dat een louter commercieel nadeel niet kan worden gezien als een stedenbouwkundig nadeel, wanneer dit niet aan aannemelijke stedenbouwkundige hinder kan worden gekoppeld, betreft dan ook een rechtsgeldig, pertinent en draagkrachtig motief. De Raad herhaalt daarbij dat de bijkomende verduidelijking van de verzoekende partijen in verzoekschrift dan wel wederantwoordnota in het jurisdictionele beroep voor de Raad niet kan worden meegenomen in de beoordeling van de Raad van de rechtsgeldigheid van de motieven in de bestreden beslissing die eraan voorafging.

4.1.

De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO op een dermate wijze heeft toegepast, dat (het recht op toegang tot de rechter in) artikel 6.1 EVRM, artikel 13 van de Grondwet (in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet) en artikel 9.3 van het Aarhusverdrag wordt geschonden.

Wanneer de deputatie op grond van artikel 4.7.21, §1, eerste lid VCRO in beroep van de reguliere vergunningsprocedure uitspraak doet over een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, treedt zij niet op als rechterlijke instantie, maar als orgaan van actief bestuur. Het in artikel 6 EVRM gewaarborgde “recht op een eerlijk proces” heeft enkel betrekking op rechterlijke procedures en is dus niet van toepassing op de behandeling van het administratief beroep door de deputatie. De beslissing van de verwerende partij die de uitkomst van de georganiseerde administratieve beroepsprocedure is, kan bij de Raad met een beroep tot vernietiging worden aangevochten, zoals voorzien in artikel 4.8.2 VCRO.

Het rechterlijk beroep bij de Raad valt daarentegen wel onder het toepassingsgebied van de in artikel 6 EVRM gestelde vereisten. Ten overvloede stipt de Raad aan dat zij in dat verband reeds eerder oordeelde dat niet wordt aangenomen dat artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, in die zin uitgelegd dat een louter concurrentieel nadeel als belang niet volstaat om beroep bij de Raad in te stellen, in strijd zou zijn met het door artikel 6, §1 EVRM gewaarborgde recht op toegang tot de rechter. Door het recht op toegang tot de Raad voor te behouden aan belanghebbenden die als gevolg van een stedenbouwkundige vergunningsbeslissing stedenbouwkundige hinder en nadelen (dreigen te) ondervinden, legt artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO geen onredelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde op. Deze visie werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State (RvS 24 mei 2018, nr. 241.576).

4.2.

Artikel 9, derde lid van het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (vervolgens: Verdrag van Aarhus) bepaalt:

“
...
Aanvullend op en onverminderd de in het voorgaande eerste en tweede lid bedoelde herzieningsprocedures, waarborgt elke Partij dat leden van het publiek, wanneer zij voldoen aan de eventuele in haar nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechtelijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu
...”

Artikel 2, vierde lid Verdrag van Aarhus omschrijft “het publiek” als “een of meer natuurlijke personen of rechtspersonen en, in overeenstemming met nationale wetgeving of praktijk, hun verenigingen, organisaties of groepen”.

Zoals bij de bespreking van het eerste middel al gesteld werd, kadert artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO in de verplichting die de decreetgever in overeenstemming met artikel 9, derde lid van het Verdrag van Aarhus op zich genomen heeft om derden-belanghebbenden toegang tot de administratieve beroepsprocedure bij de deputatie te verschaffen. De in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO gestelde vereisten van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen, of het risico daarop, als gevolg van de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen gelden als de in artikel 9, derde lid van het Verdrag van Aarhus bedoelde toepasselijke criteria in het interne recht om die toegang te verkrijgen.

Het behoort tot het rechterlijk toezicht om erover te waken dat de deputatie, waar zij beoordeelt of een beroepsindienaar de hoedanigheid van belanghebbende heeft, die criteria niet zodanig uitlegt of toepast, dat de toegang tot de administratieve beroepsprocedure onmogelijk gemaakt of onredelijk bemoeilijkt wordt, en dat die criteria in overeenstemming met de doelstellingen van artikel 9, derde lid Verdrag van Aarhus uitgelegd worden.

4.3.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij getuigt van een te restrictieve interpretatie van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO, opwerpen dat in de voorliggende zaak een te hoge drempel voor het instellen van een administratief beroep bestaat en dat hun argumentatie inzake het commercieel/concurrentieel nadeel in de administratieve beroepsprocedure ter staving van hun hoedanigheid van belanghebbende volstond, wordt er naar de bespreking van het eerste middel en naar wat hoger werd uiteengezet, verwezen.

De verwerende partij heeft op grond van de haar voorgelegde argumentatie in redelijkheid de hoedanigheid van belanghebbende van de verzoekende partijen niet aangenomen en tot de niet-ontvankelijkheid van het administratief beroep besloten. Er kan opnieuw worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dat artikel 9.3 Aarhusverdrag (noch artikel 6 EVRM) worden geschonden, wanneer het “louter commercieel belang” wordt verworpen (RvS 24 mei 2018, nr. 241.576).

Het wordt dan ook niet aangenomen dat de verzoekende partijen op een met artikel 9, derde lid Verdrag van Aarhus strijdige wijze de toegang tot de administratieve beroepsprocedure ontzegd werd en dat daardoor ook hun recht op toegang tot de rechter geschonden werd.

4.4.

Art. 26, §1 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

“ ...

Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

(...)

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet

...”

Artikel 26, §2, lid 2 en §4 bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof luidt verder als volgt:

“ ...

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

(...)

§ 4. Wanneer voor een rechtscollege de schending wordt opgeworpen door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van een grondrecht dat op geheel of gedeeltelijk analoge wijze is gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet en in een bepaling van Europees of internationaal recht, dient het rechtscollege eerst aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de verenigbaarheid met de bepaling uit titel II van de Grondwet. Indien voor het rechtscollege slechts de schending van de bepaling van Europees of internationaal recht wordt opgeworpen, dient het rechtscollege, zelfs ambtshalve, na te gaan of titel II van de Grondwet een geheel of gedeeltelijk analoge bepaling bevat. Deze verplichtingen doen geen afbreuk aan de mogelijkheid van het rechtscollege om, tegelijkertijd of op een later tijdstip, ook een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

In afwijking van het eerste lid geldt de verplichting een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet:

1° in de gevallen bedoeld in de paragrafen 2 en 3;

2° wanneer het rechtscollege oordeelt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden is;

3° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van een internationaal rechtscollege blijkt dat de bepaling uit het Europees of internationaal recht klaarblijkelijk geschonden is;

4° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk geschonden is.

...”

4.5.

Op grond van voormelde bepalingen, oordeelt de Raad dat de geformuleerde prejudiciële vraag, in de mate ermee wordt verzocht dat het Grondwettelijk Hof artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO rechtstreeks zou toetsen aan artikel 6 EVRM en artikel 9 van het Aarhusverdrag (“*Schendt artikel 4.7.21, §2 VCRO, het recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure, gewaarborgd door (...), elk van deze bepalingen afzonderlijk en in samenhang gelezen*”), niet op die manier kan worden gesteld, nu het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan

internationale en supranationale bepalingen. Enkel de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet betreffen bepalingen uit titel II van de Grondwet, zoals bedoeld in artikel 26 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof.

4.6.

Daarnaast dient de Raad, gelet op het voorgaande, een voorgestelde prejudiciële vraag derhalve maar aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer hij meent dat er mogelijks een schending voorligt van de Grondwet en het antwoord op de prejudiciële vraag onontbeerlijk is om een uitspraak te doen.

De verzoekende partijen verzoeken om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de interpretatie van artikel 4.7.21, §2 VCRO in de rechtspraak van de Raad en Raad van State dat louter commerciële/concurrentiële nadelen niet kunnen worden ingeroepen om te kunnen voldoen aan het belangvereiste in administratief beroep. De vraag dient evenwel niet gesteld te worden.

De verzoekende partijen vertrekken immers ten onrechte van de premisse dat rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met louter nadelige commerciële/concurrentiële gevolgen van een vergunningsbeslissing (in eerste aanleg), dan wel rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met stedenbouwkundige hinder van een vergunningsbeslissing (in eerste aanleg), vergelijkbare categorieën zijn.

Het gaat daarbij om een objectief verschil tussen beide categorieën, dat teruggaat op een verschillende situatie in hoofde van de potentiële beroepsindieners, waarbij in het eerste geval de administratieve beroepsmogelijkheid uit de VCRO (dewelke als regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw in essentie tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu strekt) wordt gebruikt, ter bescherming van belangen die volledig vreemd zijn aan voormeld doel, en waarbij in het tweede geval de administratieve beroepsmogelijkheid uit de VCRO wordt gebruikt, ter bescherming van belangen die (minstens deels) gelijk lopen met de finaliteit van voormelde regelgeving.

Door het recht op toegang tot de verwerende partij in het kader van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag of een aanvraag voor een verkavelingsvergunning voor te behouden aan belanghebbenden die ten gevolge van de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing of de verkavelingsvergunningsbeslissing hinder en nadelen (dreigen te) ondervinden die in een ruimtelijke context moeten gesitueerd worden, legt artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO klaarblijkelijk geen onredelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde op.

4.7.

In de mate de verzoekende partijen ook een prejudiciële vraag stellen betreffende de verenigbaarheid van artikel 4.7.21, §2 VCRO met artikel 13 van de Grondwet, oordeelt de Raad dat ook deze vraag niet dient gesteld te worden.

Artikel 13 Grondwet stelt dat *“Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent”*. In dat artikel ligt het recht op toegang tot de recht vevat, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces. Artikel 13 van de Grondwet bevat gelijkaardige waarborgen als artikel 6 EVRM, waardoor er sprake is van grondrechten die in samenloop zijn.

Gelet op de vaststelling dat het parallelle grondrechten betreft, kan niet worden ingezien – en de verzoekende partijen zetten dit evenmin uiteen – dat en waarom de situatie in het licht van artikel 13 van de Grondwet anders zou zijn dan in het licht van artikel 6 EVRM, zodat kan worden

verwezen naar hetgeen de Raad hoger oordeelde inzake artikel 6 EVRM, en waardoor ook artikel 13 Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden werd.

5.

De Raad meent dan ook dat er geen noodzaak bestaat om de door de verzoekende partijen gesuggereerde vragen voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof.

Het middel wordt verworpen.

VIII. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

In zoverre de vordering van de verzoekende partijen wordt verworpen, dienen de verzoekende partijen aangeduid te worden als de ten gronde in het ongelijke gestelde partijen en vallen de kosten van het beroep, zijnde de door hen betaalde rolrechten ten bedrage van 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

3.

Op grond van artikel 21, §7, zesde lid DBRC-decreet kan een tussenkomende partij niet worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten. Het verzoek van de eerste tussenkomende partij om een niet-begrote rechtsplegingsvergoeding wordt verworpen.

De Raad is van oordeel dat het passend voorkomt om het rolrecht van de tussenkomende partijen niet ten laste van de verzoekende partijen te leggen aangezien de tussenkomende partijen zelf beslissen om al dan niet tussen te komen in een procedure. Bovendien bestaat het risico dat door de tenlastelegging aan de verzoekende partijen van de kosten van de tussenkomst het recht op toegang tot de rechter onredelijk wordt bezwaard.

De verzoekende partijen kunnen moeilijk inschatten hoeveel partijen er zullen tussenkomen in de procedure. Door de kosten van de tussenkomst ten laste te leggen van de verzoekende partijen, bestaat het risico dat ze financieel worden afgeschrikt om een beroep in te stellen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba STAR PLUS is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke is ontvankelijk.
3. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro ten laste van de verzoekende partijen.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van elk van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 november 2019 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Yannick DEGREEF

Filip VAN ACKER